

Юля Руденко



Драконы Флори

Драconi Флори

Ця історія сталася в часи, коли Суспільство ще не колонізувало нову Сонячну систему, а переважна більшість громадян жила у скупченні Ста Світів. Хоча формально у скупченні газового гіганта Зевса містилося сто три супутника, дев'яносто два з яких мали постійні поселення, та дві станції спостереження за гравітаційною активністю Зевса. Решта супутників були непридатні до колонізації.

Наші батьки – молоде людське подружжя Мікеланджело та Станіслав Чани – раптово вирішили повністю змінити наше з Алісою життя.

Та я забігаю наперед... Дозвольте відрекомендуватися: мене звать Самуїл Чан, проте всі звать мене просто Сем. Ми з сестрою-близнючкою Алісою та батьками жили у величезному місті Нью-Токіо. Наші батьки – сучасні люди, повні потягу до розваг і насолоди життям. Все дитинство ми провели серед шуму, вогнів і шаленої швидкості міста-мільярдика. Ми не ходили до школи та не знали застарілих обмежень. За наше дванадцятирічне щасливе життя ми ніколи з Алісою не покидали меж міста, тому переїзд на Флору виявився для нас повною несподіванкою.

Флора – невелике поселення з чотирьох куполів, розташованих на однойменному супутнику поблизу Зевса – планети заможних аристократів з традиційним укладом життя та ностальгією за часами великої Колонізації. Його населення не перевищує півмільйона мешканців, враховуючі роботів та дітей. Люди там живуть в двоповерхових будинках, мають газон та їздять вулицями у ретро-електромобілях. Тут ще існують спеціалізовані школи, де люди навчаються окремо від роботів, а слово “технофіл” вважається лайкою.

Що могли робити тут наші батьки? Ми з Алісою зрозуміли їх задум, щойно Мік повідомив нам, що замовив дитину.

Мік був одержимий ідеєю виростити дитину з народження. Ми з'явилися у Міка і Чана (так зазвичай ми називали наших татусів) традиційним способом, тобто підрощеними в інкубаторі дворічними дітлахами. Але Міку цього виявилось замало: він прагнув отримати дитину з нуля. І хоча Чан вважав цю ідею примхою, він захоплювався творчою особистістю Міка. Таким чином ми опинилися в родовому маєтку Чанів, де достатньо тихо та безпечно для того, щоб два ексцентричні багатія поринули у батьківство.

Згодом, однак, з'ясувалося, що це лише початок наших пригод, адже Чан наполіг на тому, щоб ми пішли до школи. Він сказав, що це, буцімто, має допомогти нам у соціалізації, а на всі застереження Міка відповідав, що настав час нам подорослішати та навчитися стояти на своєму. Зрештою Мік погодився, і нам повідомили, що ми будемо вчитися в кращій школі Флори – “Зелені гаї”. Чан сказав, що сам її скінчив та залишився живий. Це, вочевидь, мало нас підбадьорити.

Розділ 1

Маєток Чанів виявився розкішним навіть за стандартів Флори: цілий комплекс з будівель, величезного парку, гаражу з колекцією ретро-транспорту і великим штучним озером. Трохи змучені космічною подорожжю, ми все одно захоплено завмерли, побачивши вишуканий старовинний паркан й величезну оповиту диким виноградом браму.

Проїхавши від брами щонайменше 300 метрів, ми врешті побачили головні сходи, де на нас вже чекало подружжя р'Бebіджів. Родина р'Бebіджів доглядала за маєтком споконвіку – Чан казав, що вони жили тут стільки, скільки існують Сто Світів. Дід р'Бebіджів був розпорядником маєтку у діда Чанів, прадід у прадіда. Навіть прізвище р'Бebідж походило з давньої традиції підкреслювати статус роботів приставкою “р”. Але час йшов вперед, і онуки Чанів роз'їхалися Ста Світами, технології пришвидшилися, мати маєтки і розпорядників стало обтяжливо та старомодно.

Старший син р'Бebіджів Ярослав став першим роботом з роду, що залишив Флору та полетів на Європу, щоб працювати спеціалістом наглядового департаменту. Окрім пані та пана р'Бebіджів з ними жила лише їх молодша донька Ада. Коли ми вийшли з машини, тільки вона виглядала хоч трохи схвильованою нашою появою. Ада скидалася на типову дванадцятирічну дівчину-робота. Не дивлячись на законодавче зрівняння у правах роботів та людей, ба навіть узаконення міжвидових шлюбів, роботів дуже легко відрізнити від людей за кольором шкіри: вони створювалися у часи, коли стандартом краси вважалися білошкірі блондини з блакитними очима. І хоча відтоді минула не одна сотня років, у переважній більшості роботи лишалися блондинами та мали надзвичайно білу шкіру. Люди ж зазвичай обирають різні кольори шкіри й очей, та весь спектр відтінків волосся від вогняно-рудого до чорного, проте такого підкресленого блілого кольору шкіри у людини не зустрінеш.

Тож Ада – блакитноока білявка, середнього зросту та спортивної статури. Вона вбрана у красиву зелену сукню та вишукані білосніжні черевички. Я звернув на це увагу, тому що звик бачити дівчат у штанях та кросівках, і такий підкреслено жіночий одяг викликав у мене здивування. Ада схожа на колекційну порцелянову ляльку. Вона перехопила мій погляд, і я відвів очі.

– Добрий день, пан Чан та пан Чан! – привіталася пані р'Бebідж. – Якщо ваша ласка, я покажу дітям їх кімнати?

– Звичайно! Дуже вам дякую, – озвався Чан.

Пані р'Бebідж жестом запросила нас йти за нею, поки пан р'Бebідж програмував дорогу для вантажників, що опікувалися нашими валізами. Ада ледь чутно слідувала за нами. Дитячі кімнати розташувалися у правому крилі будинку: це були дві великі спальні з просторими терасами, оповитими виноградом. Кімнати виходили у спільні покої круглої форми з каміном посередині та двоповерховою бібліотекою вздовж стін. Приміщення

прикрашало величезне кругле вікно, біля якого стояв справжній телескоп. Раніше я бачив такі прилади лише на світлинах у підручниках з історії астрономії. З того часу, як з'явилися точні голографічні 4D карти простору-часу, необхідність в телескопах зникла, а дозволити собі автентичну антикварну модель телескопа зі скляними лінзами могли лише нечисленні музеї.

Пані р'Бebідж моя цікавість явно потішила.

– Подобається? – всміхнулася вона.

– Ще б пак!

– О, тоді молодому пану сподобається й колекція мінералів та скам'янілостей...

Я підбіг до вітрини, на яку показувала пані р'Бebідж, й мало не зомлів, так мені перехопило подих. Вздовж численних полиць охайними рядами вишикувалися справжні скарби: уламки комет та метеоритів, скам'яніли рештки молюсків Еввідіки, першої відкритої планети з позаземними формами життя, та...

– Це... Не може бути! – я з силою втягнув в себе повітря.

– Саме так, пане. Не найідеальніший зразок, що зберігся, але один з дуже небагатьох вцілілих скам'янілих процесорів Pentium III!

– Неймовірно! Невже він з прадавньої Землі? – мені ще ніколи не доводилося бачити що-небудь, що підтверджувало б саме існування пра-Землі.

– Вочевидь це так, – задоволено посміхалася пані р'Бebідж, – рід Чанів дуже стародавній, молодий пане. Артефакти з пра-Землі за сімейною легендою знайдені на розкопках ще за часів початку великої Колонізації. Пан Кан Мин Чан був у складі останньої експедиції до прадавньої Землі перед загибеллю планети.

– Це так сумно, – зітхнула Аліса. – Я кожен раз сумую, коли йдеться про пра-Землю. Невже планету не можна було врятувати? Це ж пра-Земля! Люди постійно переміщують астероїди та комети, я навіть чула про проекти переміщення планет, невже не можна було нічого зробити для збереження Землі?!

– Тоді не існувало таких технологій, Аліса!

Моя сестра іноді виявляла таке невігластво що мені ставало за неї соромно, напевне вона відчула роздратування у моєму голосі, тому що швидко промовила:

– Знаю, знаю, Сонце розширилося, всі загинули!

– Ніхто не загинув, Аліса, – крізь зуби просипів я, і вона насуплено замовчала.

Пані р'Бebідж помітила моє збентеження і швидко перевела мову на побутові дрібниці. Вона показала нам, де знаходяться речі, що можуть стати у нагоді, як користуватися домашньою технікою та як зв'язатися з нею у разі необхідності.

– Отож, за всіма питаннями ви можете звертатися до Ади, вона радо вам допоможе. І,

– пані р'Бebідж запнула і продовжила з деяким хвилюванням, – я сподіваюся, ви допоможете Аді!

Після цього вона швидко вийшла, притуливши двері і залишивши нас утрюх.

Ада мовчки дивилася на нас, ніби очікуючи інструкцій. Першою не втрималася Аліса:

– То тебе звуть Ада?

– Так, пані.

– Ой, та облиш ці формальності, – вибухнула сестра, – ну яка з мене пані? Я глянув на сестру: скуйовджене руде волосся, широке, вкрите веснянками обличчя, хитрі зелені очі, в яких затаїлися бісенята, розтягнутий светр і завеликі кеди на тонких, занадто довгих ногах. Ні, вона аж ніяк не схожа на пані.

– Добре, – погодилась Ада, – то як мені краще до вас звертатися?

Її абсолютно спокійний голос і ледь зверхня посмішка змусили сестру розгубитися. Я відповів:

– Звертання на ім'я – те що треба. Мене звать Сем, мою сестру Аліса. Приємно познайомитися, Ада. То що мала на увазі твоя мати, коли просила нас тобі допомогти? Ада перестала посміхатися, а її блакитні очі враз стали більшими і ніби заблищали.

– Я думаю, – після невеликої паузи промовила вона нерішуче, – про це вам мають розповісти ваші батьки за вечерею.

Її розгублений тон і ухиляння від відповіді неабияк підіграли нашу з Алісою цікавість, та ми вирішили не наполягати. Аліса попросила показати двір, і Ада радо погодилась. Кілька годин ми гуляли парком, дивувалися оточуючому простору, справжнім деревам, квітам, ставкам, майже справжньому куполу неба та майже природному освітленню. Для нас це був абсолютно дивовижний світ! Тут навіть мешкали умовно дикі тварини на кшталт птахів, риб, невеликих гризунів та дрібних хижаків. Але найдивнішою виявилась наявність комах.

– Що це? – вигукнула Аліса, побачивши строкату бджолу.

– Бджола, – незворушно відповіла Ада.

– Так. Але що воно робить тут?! – скривилася сестра.

– Бджоли потрібні, щоб запилювати місцеві квіти.

– Ні, я не можу цього збагнути! Люди, які можуть подорожувати космосом, змушені жити поруч з такою гидотою! Невже не можна вивести якійсь безбджільний сорт трави?

– Квітів, – виправила Ада, – на Флорі цінують натуральність.

– Яка нісенітниця, – фиркнула Аліса, – ми на супутнику, під куполом, навколо якого холодний мертвий простір кам'яної планети. Повітря тут фільтрується, вода тут переробляється штучно. Про яку природність йдеться?

– Люди на Флорі з тобою не погодяться.

– А тобі? Тобі подобаються бджоли? – спитав я, перш ніж Аліса встигла розтулити рота.

– Так! Це дуже цікаві створіння.

Ада показала нам сад-лабіринт з трояндових кущів та альтанку всередині, зводила на озеро, по якому можна було плавати на невеликому човні, що завжди прив'язаний поруч. Посеред озера я побачив чудовий острівець з безліччю кущів – ідеальне місце для схованки або облаштування таємної піратської бази. Аліса хотіла була поплисти на острів, та ледь залізла у воду по коліна, як до неї припливли величезні різнокольорові риби. Вони виринали з води та лізли у руки.

– Святий Зевсе, – вигукнула сестра, вистрибуючи з води, – що це таке?!

– Це парчеві коропи, – відповіла Ада.

Вона все ще намагалася виглядати спокійною та ледь стримувала сміх.
– Не бійся, вони зовсім ручні. Я приходжу годувати їх, це дуже цікаво. Ось!

Ада витягла з кишені пакетик з темними гранулами та кинула декілька у воду. Коропи жадібно кинулися до частування. Вони і справді виглядали чудово, і здається, їм подобалося, коли їх торкалися. Я дістав блокнот, щоб замалювати ці надзвичайно вишукані рухи. Ада зацікавлено дивилася.

– Це електронний папір? – спитала вона.

– Так. – я трохи засоромився, бо не любив, як хтось дивиться, коли я малюю.

– Я вперше бачу такий пристрій, – ніби вибачаючись пояснила Ада, – я теж люблю малювати. Я малюю фарбами!

– Правда? – спитала Аліса. – Я думала всі, крім мого прищелепкуватого брата, малюють у хмарах. Нащо малювати руками, якщо можна просто уявити, а імплант зробить все за тебе?

– А ти уяви! – передражнив я сестру.

Ми називали орган-коннектор нашого мозку імплантом, хоча він вже давно їм не був. Колись дійсно вживлювали імплант для підключення до мережі інформаційних хмар, але тепер ми народжувались, вже маючи відповідну ділянку мозку. І хоча імплант дарував безліч можливостей для зберігання зображення безпосередньо з ока, він безсилий у наділенні носія уявою. Тому професія художника досі була і, напевне, завжди буде самою престижною у Всесвіті.

Нещодавно я захопився малюванням руками. Технічної потреби в цьому немає, адже достатньо добре уявляти собі те, що хочеш відтворити – й імплант збереже зображення та завантажить у мережу. Але це не так легко, як здавалося моїй хвалькуватій сестрі. Побачити те, чого не бачать інші, відділити головне від другорядного – це справжнє мистецтво. Я прочитав, що малювання руками допомагає зробити цей процес більш свідомим, дисциплінує уяву і надає думкам оформлення, тому кілька місяців тому я почав змальовувати усе, що здавалося мені цікавим. “Треба поглянути на Адини картини”, – подумав я.

Раптом у моєму оці блимнув сигнал повідомлення. Я кліпнув очима, щоб прийняти виклик. В голові пролунав голос пані р’Бebідж: “Діти, запрошую вас вбратися до вечері, що відбудеться о шостій вечора”. Я подивився на Алісу, а вона на мене. “Вбратися до вечері?”, – швидко подумав я у нашому особистому чаті. “Мене питаєш?, – обурилася сестра. – Ніби я щось розумію в цих старовинних обрядах”. “Не думав, що ти так реагуватимеш, – відповів я, додаючи кілька смайлів. – Це ж навіть цікаво, погратися у принцесу. Уявляю тебе у сукні!” “Не розумію чого ти знущаєшся, – задерла вона носа догори. – Я чудово виглядатиму у сукні!”

– Люба Ада, а розкажеш мені як на Флорі прийнято вбратися до вечері?, – приязним тоном запитала Аліса.

– О, з великим задоволенням! У твоїх покоях є ціла кімната з сукнями...

– Кімната з сукнями?! То чого ми чекаємо?, – вигукнула сестра. – Мерщій, в нас майже не лишилося часу!

І заливаючись щирим сміхом, вона щодуху кинулася до будинку, а Ада напрочуд вправно з огляду на вбрання бігла поруч. Відблиски штучного освітлення заграли у їх волоссі та я мимоволі замилувався цією картиною. Безмежний зелений парк, височенні верби, що вимочували довге гілля в прозорій воді ставка, білосніжний палац на обрії та дві безтурботні дівчинки, що біжать наввипередки... Я заховав блокнот у кишеню та побіг за ними.

Згодом ми вже сиділи в їдальні – ще одній величезній кімнаті, за довгим столом, з одного боку якого сиділи люди, а з іншого – роботи. Пульт керування принтером для страв знаходився з боку роботів. Для мене це виявилось неприємною несподіванкою: я завжди програмую свою їжу особисто, і Мік з Чаном про це знають. Я написав у Чанів чат: “Як це розуміти?”, – й додав зображення столу з акцентом на пульт управління. “Халера!”, – взвися Чан. – Мало мені сарказму твоєї сестри і нарікань Міка? Невже так важко витримати хоч один вечір гідно? Хіба я не вчив вас поважати традиції інших осіб? Ми в деякому сенсі у гостях!” І Чан вийшов з чату, гнівно кліпнувши очима. Напевне моє запитання стало для нього останньою краплиною.

– Он як, – заговорив Мік вголос. – Тож ми перейдемо до класичного способу спілкування, як у старі добрі часи. Я сподіваюся, ніхто не вдавиться? Все-таки їсти і говорити водночас – не надто гарна ідея, хіба ні?

Чан звів очі догори і промовчав з виглядом святого мученика. Пан р’Бebідж промовив тихим але впевненим голосом:

– Напевне вас усіх дивують застаріли традиції цього дому. Проте, запевняю вас, при певній зміні ставлення для вас ця ситуація може стати нагодою поринути у історію. Крім того, якщо ви хочете тут оселитися надовго, вам обов’язково знадобляться навички поводження за столом.

– Том, ти говориш, неначе ми якісь невігласи, які не взмозі відрізнити ложку від виделки. Запевняю тебе, нас часто запрошували на світські прийоми, та ми жодного разу там не осоромилися. – іронічно всхмівся Чан.

– Я ні в якому разі не мав цього на увазі, пан. Але ви не знаєте людей на Флорі так, як їх знаємо ми з пані р’Бebідж. До прибульців тут ставлення вкрай прискіпливе. Якщо вам це байдуже, подумайте про дітей. Їм тут навчатися у школі...

– Так, школа! – перервав розпорядника Мік. – Я знаю, ми це обговорювали, Чан, але я хочу ще раз винести питання на загальний розсуд. Нехай діти також скажуть своє слово. Хіба їм обов’язково йти у школу, тим більше, судячи з натяків пана р’Бebіджа, це те ще снобське кубло!

– А щоб тобі, Мік! Ми ж домовилися: хоча б один вечір провести у тиші!

– Якщо дозволите, – зазвучав спокійний голос робота – ізоляція дітей здатна лише посилити недоброзичливість місцевих мешканців. Чи не краще сприяти тому, щоб вони швидше пристосувалися до тутешнього життя?

– Ось! Послухай голос раціо. – задер пальця догори Чан.

– Ох, то ми вже не проти публічного обговорення цієї справи? – миттєво озвався Мік.
– Якщо у нас тут таке широке обговорення, у мене лише одне питання, – раптом подала голос Аліса, грюкнувши долонею по столу, – коли ми, заради Зевса, почнемо вечеряти?!

Усі одразу зняковіло замовкли і подивилися на Алісу. Вона вбралася в пишну червону сукню і мала зачіску неймовірно химерної конструкції. Її вигляд враз викликав у нас одну й ту саму думку, і ми, здається, мимоволі одночасно відправили її у загальний чат: “Ти не Аліса сьогодні, а королева Чирвів?” І всі люди за столом водночас пирснули зі сміху. Край ока я помітив, що Ада усміхнулась.

– Та ну вас! – обурилася Аліса і замовчала, схрестивши руки.

Пан р’Бebідж врешті зміг пояснити нам, що потрібно передати йому у чат усі інструкції для принтера, а потім лише згадувати іконку потрібної страви. Він же власноруч програмуватиме пристрій.

– Це лише в перший раз здається обтяжливим, – запевнив він, – натомість більше вам ніколи не потрібно буде чекати на їжу. Я подбаю про все заздалегідь.

Ми вимушено погодилися, та виявилось, що пан р’Бebідж дійсно куди вправніший за нас. Дуже швидко кожен з нас отримав те, чого бажав, всі суперечки стихли, на зміну їм прийшло дзеленчання ножів та виделок. І ось, коли здавалося, що усі нарешті вдовольнилися, я спитав:

– Мік, Чан, я чув, ви маєте нам дещо розповісти про Аду?

– Так-так, – погодився Мік. – Це до мене. Я маю повідомити вас, що ви будете навчатися в одному класі.

– То це чудово! – вигукнула Аліса.

Ада та її батько, натомість, виглядали дещо пригніченими.

– А що у цьому незвичайного? – спитав я. – Ви б не розводили таємниць через буденну справу.

– Твоя правда. – відповів Мік серйозно. – Річ у тім, що “Зелени гаї” – приватна школа для людей. Роботи не мають права навчатися там.

– То як же...

– Ха! – саркастично повів бровами Мік. – Навіть снобським приватним школам потрібні зв’язки, так Чан?

– Ви ж знаєте, що ваш батько – модний архітектор? Школі потрібні такі загальновідомі прізвища у переліку учнів, – пояснив Чан.

– І впали єрихонські мури. – весело підморгнув нам Мік.

– Це все не означає, що Аді буде легко вчитися у людській школі. – раптом втрутився пан р’Бebідж.

Він закінчив їсти, і тепер дуже ретельно і повільно витирав серветкою виделку. Пані р’Бebідж стисла губи та поглянула на чоловіка с засудженням.

– Дурниці, – промовив Мік. – Я подивився роботи Ади, і повністю погоджуюсь с пані р’Бebідж. Я бачив куди слабкіші малюнки людей-ілюстраторів. Аді потрібно отримати

гарну освіту, а в школах для роботів чому її навчать? Електроніці та програмуванню? Невже ви не хочете іншої долі для вашої, підкреслюю, обдарованої дитини?

– Я дуже вдячний вам, пан. Я просто не хочу підтримувати в очах Ади ілюзій, навіяних її безвідповідальною матір'ю. Навіть якщо ви всі маєте рацію, то що потім? Ада вивчиться і стане ким? Художником? – пан р'Бebідж ледь стримав криву усмішку. – Багато ви знаєте художників-роботів?

Весь цей час Ада сиділа, схиливши голову, і мені боляче було на неї дивитися. Але я бачив, що пані р'Бebідж лише сильніше стиснула красиві губи і взяла Адину руку у свої долоні.

– Я не знаю жодного робота-поета, художника або математика у Ста Світах, – спокійно погодився Мік, – та я не вважаю цю обставину вирішальною для того, щоб конкретна дівчина відмовлялася від свого покликання. І я скажу більше: Сто Світів – це не єдина Флора. У Нью-Токіо працюють роботи-ілюстратори, роботи-актори та роботи-аніматори. Я навіть знаю кількох роботів-архітекторів, хоча це все ще доволі рідкісне явище. Але я впевнений, що незабаром обов'язково з'явиться і робот-художник. То чому не Ада?

Пан р'Бebідж відвів очі не витримавши погляду Міка:

– Я просто хвилююсь за неї.

Тепер пані р'Бebідж простягла руку чоловікові.

– Ось саме тому, діти, – втрутився Чан, – ми і вирішили, що з вас вийде чудова компанія. Ви, які ніколи не вчилися у школі та не жили на Флорі, й Ада, яка знає про місцеве життя, але потребує певної підтримки... Що скажете?

– Скажу, що ми будемо чудовою командою! – проголосила Аліса.

Ми знову поглянули на її вбрання й усміхнулися.

Наступного ранку за сніданком пролунав сигнал з пульту керування маєтком.

– Це те, що я думаю? – скочив на ноги Мік.

– Так пан. Я думаю, що це доставка дитини, – відповів розпорядник.

Ми теж усі вскочили і хаотично заметушилися їдальнею. Лише наші поважні роботи намагалися додати хоч якогось порядку, але, запевняю вас, що вони теж неабияк розхвилювалися. Річ у тім, що домашні пологи у суспільстві вважалися небезпечною авантюрою. Але Мік наполіг саме на пологах у родинному колі.

– Краще у вітальню! – вигукнув Мік. – Чан, Зевса заради, чого ти вкляк?! Ти маєш все зафіксувати! Ти чуєш? Кожну хвилину.

– Я знаю, знаю... – бурмотів Чан, щось натискаючи на пульті.

Зрештою всі формальності було завершено, ми побачили чималеньку коробку з білосніжного матеріалу, на блискучому боці якої значилося “Пологовий будинок Т357-В5. Нью-Токіо” і світилася одна єдина блакитна кнопка.

– Що робити? Що я зараз маю зробити? – спитав Мік у містера р'Бebіджа.

– Згідно з вашими побажаннями, інкубаційна камера запрограмована на максимально м'які, проте наближені до природних пологи. Судячи з інструкцій, які мені передав пан

Чан, ви будете приймати немовля, тому прошу вас натиснути блакитну кнопку. Блакитний колір означає, що плід у внутрішньоутробному стані. Коли синій колір зміниться на зелений, пологи почнуться. Червоний колір... а втім, я запевняю вас, що ми не побачимо червоного кольору.

– Ну, із Зевсом! – зітхнув Мік. – А довго відбуваються пологи?

– Згідно розкладу, пологи триватимуть біля 8 годин.

– Так довго?! – здивовано скрикнув Мік.

– Враховуючи побажання пана про якомога природніші...

– Добре, добре, – перервав розпорядника Мік. – Тоді вибачте, але я збігаю у ванну.

І він ментально втік, залишивши нас розгублено розглядати контейнер.

– Я чула, – пошепки сказала Аліса, – немовлята неймовірно потворні. В них величезна голова, вони вкриті тоненьким волоссям, мають червону шкіру. А ще в них не відкриваються очі, а через шкіру просвічуються внутрішні органи.

– То вони сліпі? – також пошепки спитала Ада.

– Так. Десь через тиждень чи два в них починають прорізуватися очі. А ще в них немає зубів.

– То як же вони їдять? – здивувався я.

– Звідки я знаю? – роздратовалася сестра. – Я тобі що, повитуха?

– Можливо, їх годують внутрішньовенно? Ну, як всіх нормальних дітей в інкубаторах? – припустила Ада. – Я колись бачила науково-розважальний фільм про те, звідки ми беремося, – додала вона й ледь почервоніла.

Аж тут до кімнати увірвався розпарений Мік в білосніжному халаті та з мокрим волоссям і вигукнув: “Я готовий!”. Він натиснув кнопку – і лампочка блимнула зеленим світлом, одночасно з цим в кімнаті стемніло, пролунала якась заспокійлива мелодія, повітря наповнилося пахощами та атмосфера стала доволі снодійною. Чан продовжував ворожити за пультом, додаючи вогню у каміні. Раптом частина контейнеру стала прозорою, а ми побачили темну пляму всередині.

– Що ти робиш? – зашипів Мік.

– Пробач, – відповів Чан, – я натрапив на функцію спостереження.

– Ні! Ні! Ні! Ми домовлялися! Максимальна природність! Ми не можемо бачити дитини, доки не прийде їй час з’явитися на світ!

– Так, я вже все вимкнув. – запевнив Чан.

– Ні, я так не можу! – обурився Мік. – Ніхто не розуміє важливості моменту? Нове життя приходить у цей Всесвіт! Майте більше поваги до таїнства народження! Вам аби носа встромити...

І повідомивши, що йому треба випити, він рішуче попрямував до бару.

Тим часом Аліса й Ада втекли на вулицю, та навіть р’Бebіджі пішли, наказавши гукати їх в разі потреби у будь-який час. Я теж думав вислизнути, але перехопив благаючий погляд Чана й лишився. Час спливав повільно, візуально нічого не змінювалося, тож я певно ловив носом окунів, коли контейнер раптом став зеленим.

– Почалося! – заволав не своїм голосом Мік.

Усі мешканці маєтку миттєво збіглися до вітальні. Контейнер почав мерехтити, проміжки між мерехтінням ставали ритмічні, а яскравість зеленого світла наростала. Ми стояли навкруги, затамувавши подих, аж ось нарешті контейнер став повністю прозорим! Ми побачили незвичне створіння всередині – це була рожева людина з величезною головою, що підсунула ніжки до живота і тримала руки стиснутими у кулачки.

– А що то за дріт стирчить у нього з живота? – пролунало у тиші шепотіння Аліси.

– Тссс! – зупинив її Мік.

Раптом контейнер з легким шипінням розкрився – і ми почули звук, схожий на нявчання кицьки. Мік підійшов до контейнера та обережно від'єднав дріт, що відходив з живота дитини. Після цього він взяв хлопчика на руки і притис до себе. Чан вкрив їх обох ковдрою – і немовля перестало плакати.

– Він дивиться на нас! – сказала Ада. – Дивись, в нього розплющені очі. Який він милий!

– Які в нього маленькі губи! Який в нього носик! – шепотіла на всю кімнату Аліса. І дівчата полізли дивитися на немовля, намагаючись помацати його ручки та ніжки, торкнутися чола або зазирнути в очі. Мік задоволено посміхався.

– Його звуть Давид! – виголосив він.

– Ну, здоров був, Додік! – привіталася Аліса.

Розділ 2

Незабаром виявилось, що до початку навчального року близько чотирьох місяців. Батьки хотіли максимально пом'якшити наше становище: Мік казав, що ми маємо пройти через кризу старших дітей. Це такий стан, коли старші діти розуміють, що вони тепер не єдині у своїх батьків, тому починають погано поводитися, вчиняти істерики та тікати з дому. Відверто кажучи, мені зовсім не хотілося вчиняти істерики, але з дому ми з Алісою тепер тікали часто. На відміну від Нью-Токіо, на Флорі нам дозволялося вільно гуляти. Фактично, наш купол Флора-1 – це абсолютно замкнутий світ. Тут немає чужинців та прибульців, окрім нас, а сусіди знають один одного з дитинства. Ніяких аварій, небезпек та загроз. Нудьга.

На супутнику Флора містилося чотири окремі куполи. У Флорі-1 та Флорі-2 розташовувалися приватні помешкання: маєтки та вілли. Деякі будинки невеликі, а земля зайнята садами та штучними ставками, інші – величезні, обнесені чималими парканами. Першим звели Флора-сіті – адміністративний центр, в якому, зокрема, була і наша майбутня школа. Невдовзі з'явилася Флора-1 – мати тут помешкання престижніше. У Флорі-2 ділянки землі менші, купують там житло не тільки люди, а й заможні роботи. Крім того, на супутнику є Флора-Т – зовсім малий купол, під яким лише будівля космопорту та торгівельні центри, що продають нечисленні речі, які не можна надрукувати на домашньому принтері.

Тепер в нас з Алісою з'явилася купа часу для того, щоб дослідити наш новий дім. Ми обнищпорили увесь сад та прилеглі території, а згодом почали виходити назовні. Насамперед, ми знайшли у гаражі ровери та за допомогою Ади досить швидко навчилися їздити. До речі, у Аліси це виходило вправніше. Вперше, коли Ада показала мені цю штуку з двома колесами, на вигляд абсолютно нестійку, я взагалі не розумів, як на ній всідіти.

– Уявляєш, це найдавніший транспортний засіб в історії людства! – сказала Аліса.
– Я чув, що спочатку люди їздили на тваринах, – відповів я.
– Жартуєш? Дурість яка! – засміялась Аліса. – Ада, ти послухай, що мій брат вигадав! На тваринах неможливо їздити. Вони еволюціонували в жорстких умовах, “виживає сильніший”, щось таке. І тягати при цьому на собі людей? Як би вони перемогли у конкурентній боротьбі? Сам подумай!
– Ну, добре, – погодився я. – Я не знавець стародавнього світу. Але все одно ця штука якась дивна.

У ровері не було ані двигуна, ані блоку живлення. Взагалі нічого. Але саме це викликало в Аліси захоплення.

– Воно приводиться в дію силою твоїх власних м'язів! Хіба не чудово?
– А який у цьому сенс? – дивувався я. – Я прекрасно ходжу на своїх ногах, використовуючи силу м'язів. Нащо мені балансувати на цій дивній штуці, весь час

ризикуючи втратити рівновагу?

– Нічого ти не розумієш! – вигукнула Аліса.

Дуже вправно вона стрибнула на виблискуючий на сонці ровер та погнала вперед.

– Спробуй дождени! – пролунав її голос.

Я спробував. І зрозумів, що ровер має певні переваги в швидкості пересування.

Кілька днів ми вчилися їздити. Ада допомагала нам, оскільки досягла у цьому вмінні майстерності. Коли й я вже достатньо впевнено тримався у сідлі, ми розпочали досліджувати місцевість. Флора-1 виявилась майже порожньою. Найближчий наш сусід кудись подався. Ада сказала, що це чудова людина, і вона нас обов'язково познайомить, коли він повернеться. У наступному розкішному будинку мешкали Переї. Пан Переї багато років одностайно обирався на посаду мера, але влітку у маєтку лишався лише їх розпорядник пан р'Фортран з родиною. Ада чомусь не ладнала з хлопцями р'Фортранів.

– Вони засуджують мене, – якось сказала вона.

– За що? – запитав я.

– За те, що я не знаю свого місця. Маляю, а тепер ще й з людьми дружу...

– І що в цьому поганого? – здивувалася Аліса.

– Вони вважають, що я зазнаюся, – пояснила Ада.

Далі з одного боку куполу розлилося велике озеро, за яким вже починався ліс, що оточував купол по периметру. З іншого боку – два маєтки: один зовсім маленький, інший – більший. В маленькому жила пані Трускавка, привітна літня жінка, та її пра-пра-пра-онук Вова, хлопчик років шести. Вова всюди ходив з невеликою лялькою, яка приязно до всіх посміхалася та бажала чудового дня.

В маєтку побільше мешкали Ліза та Софія Лідли, дівчата нашого віку. Ми доволі швидко потоваришували, і вони почали приходити до нас на наш піратський острів.

Звичайно, Флора-1 була куди більшою, та й об'їхати її на ровері виявилось складно. Аліса дуже хотіла доїхати до краю світу, себто до паркану, яким закінчувався купол, та це не так вже й легко. Їхати потрібно через ліс, і зрештою ми так і не зробили цього, тому що захопилися облаштуванням піратського острову. Купатися у ставку з коропами Аліса не наважилася, натомість ми кожного вечора стали переправлятися на острів посеред ставка та розпалювати там багаття.

Аліса з Адою облаштували пуфіки для сидіння, я розбив намет. Коли ставало темно, поляризація куполу вимикалася, тоді ми бачили зорі. Частково їх закривав величезний Зевс, та все одно зорі виглядали чудово. У Нью-Токіо ніч не схожа на цю. Вогні гасять будь-яке світло ззовні, тому раніше зорі ми бачили лише у вірті та голо-проекціях. А ще виявилось, що комахи співають. На Флорі так тихо, що добре чути це цвіркотіння. І хоч Аліса не любила комах, та звуки, що вони видавали, їй дуже подобалися. Незабаром до наших посиденьок приєдналися Ліза з Софією, і ми почали розповідати страшні історії.

Страшні історії – це особливий ритуал, вони зовсім не схожі на голографічні ігри чи кіновірт. Страшними ці історії роблять не спецефекти та примітивні вистрибування з куців, а безмежний простір уяви. Розвинена уява – риса, якою люди дуже пишалися. Вважалося, що роботи не наділені нею. Мік казав нам з Алісою, що це лише суспільні стереотипи, так само як те, що люди емоційніші та креативніші за роботів. Як би там не було, але Ада залюбки проводила з нами час.

Кожен вечір хтось мав розказувати історію: дозволялося читати текст з хмари, але головне, щоб історія була цікавою. Тож ледь починало темнішати, ми друкували канапки та дрова, а потім хутчіш бігли на озеро.

Одного разу, коли ми зібралися біля човна, до нас приєднався Вова.

– Я хочу з вами! – сказав він.

– А твоя бабуся знає, де ти? – суворо запитала Аліса.

– Так! Вона мені дозволила! Я вже великий хлопець. Я разом з вами цього року піду в школу!

– Ну в школу то ти може підеш, – посміхнулася моя сестра, – та ми йдемо у шостий клас, а ти у перший.

– Ну то й що! – образився малий. – Я знаю дуже страшну історію. Хочете почути? Її Ліа розповість.

– Твоя лялька?! – здивувався я.

– Так, пан. – мелодійним голосом промовила раптом Ліа, повернувши до мене голову.

– Я знаю багато моторошних історій, таких страшних, що у ваших венах захолює кров.

І Ліа всміхнулася так, що мені дійсно стало страшно.

– Ми залюбки візьмемо тебе з собою, – проголосила Ада, – якщо ти надаш нам дозвіл на авторизацію до вашого з бабусяю чату, а вона підтвердить, що дозволяє тобі з нами гуляти.

– Добре, – погодився Вова.

Здається він образився на те, що ми йому не довіряємо.

“Добрий вечір, пані Трускавка! – подумала Ада у загальному чаті, – вас турбують діти Чанів. Ми дуже просимо відпустити з нами гуляти Вову, якщо ви дозволите”. Звичайно, після такого формулювання пані Трускавка нам не відмовила.

– Проведете його потім до дому, – наказала Аліса Лізі та Софії. – Вам по дорозі.

Тож всі залізли у човен, я та Ада взяли за весла, а вже через кілька хвилин ми опинилися на піратському острові. Поки ми з Вовою розводили багаття, Софія грала для нас на сопілці: в неї це чудово виходило. Коли зрештою ми сіли навколо вогню та Ліза розлила по чашках трав'яний чай – терпкий та надзвичайно запашний, Ліа почала розповідати своїм дитячим тоненьким голосом:

“Це правдива історія. Події, про які я розкажу, сталися у часи великої Колонізації, у часи хоробрих капітанів, що вели зорельоти флоту в космічну безодню на пошуки нових світів та нових цивілізацій. Я розкажу про колонізацію Флори. Про жахливих

створінь, з якими стикнулися перші поселенці – драконів Флори. І нехай зараз історії про них розповідають, як легенди, та все це відбулося насправді.

В ті давні часи лише почалася колонізація Ста Світів. Безліч зорельотів летіли на пошуки придатних до життя супутників. Перша велика колонія вже заснована на Террі Нуліус, та лише безстрашні та несамовиті пілігрими наважуються жити на Террі. Щільна атмосфера супутника та перепади температури на освітленій і темній стороні сприяють утворенню ураганних вітрів. Більшість Суспільства все ще мешкає на орбітальних космічних станціях: життя на них важке, адже міжгалактичні зорельоти, на базі яких будуються станції, занадто малі й непристосовані для довготривалого перебування.

Починається Велика лихоманка, гонитва за відкриттям земель. За тодішнім законом усі супутники, окрім Терри Нуліус, якою володіє усе Суспільство, належатимуть тому, хто перший ступить на їх поверхню. Тож корпорації починають конкурувати з зоряним флотом за права на землю. Кожен мріє відкрити нові території та казково розбагатіти, продавши права на забудову іншим. Крім того, навколо Зевса лютують космічні пірати, вони атакують торгові зорельоти і безтурботних шукачів кращої долі.

Загальновідомо, що Флору відкрив молодий капітан зоряного флоту Фолкан Скот, менш ніж на місяць випередивши славетного Амундсена, легендарного капітана нью-ост-індської торгової компанії. Однак для того, щоб зберегти права на супутник, зоряний флот мав вчасно розпочати будівництво поселення, адже в іншому разі права за символічну плату здобувала нью-ост-індська компанія.

Флору часто називають діамантовою планетою, хоча це не зовсім так. Супутник має рідке металеве ядро та дуже великий вміст вуглецю у гірських породах на поверхні...”

– Ой, а ви вже були у діамантових печерах? – раптом перебила ляльку Софія. – Ми з батьками минулого року їздили, це незабутнє видовище. Печера вся блищить!

– Оце я там купила в сувенірному, – підтвердила Ліза, показуючи великий камінь на мотузці, що висів у неї на шиї. – Гарний правда?

– Ой, – вигукнула Аліса роздивляючись камінець, – як виблискує!

– Дівчата! – обурився Вова. – Ліа не можна перебивати, вона автоматично виключається. А якщо так часто робити, то вона перезавантажиться і взагалі не буде продовжувати.

– Дивна лялька якась! – засміялася Софія.

– Вона антична! – надувся Вова. – Дуже дорога. Її бабуся на розкопках гробниці знайшла на Теракоті, коли ще студенткою була. Таких ні у кого немає!

Я придивився до Ліа: дуже красива лялька, з довгим чорним волоссям, карими очами з епікантусом, що робило її дещо схожою на мене, до того ж вбрана в шовкову червону сукню та черевики на підборах, хоча я не бачив, щоб вона ходила чи взагалі рухалася.

– Та ну, не заливай! – дражнилася Софія, – Хіба тобі дозволили б гратися такою коштовністю?

– А ось і дозволили! – ледь не заплакав Вова. – Це імператорська лялька. Вона казки ще імператору Ши Хуан-ді розповідала!

– Припини, Софія! – втрутилася Аліса. – Нехай розповідає далі, будь ласка. Вона натис на долоню Ліа і лялька знову заговорила.

“...тому прокладати комунікаційні тунелі було надзвичайно складно.

Під час прокладання комунікаційних тунелів під майбутнім куполом Флори-1 геодослідження виявили в цих місцях існування природних печер, і флот вирішує скористатися ними. На поверхні супутника збудували тимчасову станцію. Робота виявилася складною: тунелі непрохідні для стандартних автоматизованих систем, довелося майже всі комунікації монтувати в ручному режимі. Зазвичай забудовник відправляв на поверхню супутника автоматичний форматор, заздалегідь запрограмований на зведення станції, придатної до життя поселенців. Однак бурити окремі тунелі виявилось занадто довго і дорого, а щоб скористатися печерами, потрібні були висококваліфіковані оператори-програмісти. Тож зоряний флот відправляє найкращих фахівців.

Спочатку все йде згідно плану: команда головного інженера Добруджа і виконроба Ракоци регулярно звітувала, що справи просуваються. Проте не минуло і двох місяців, як у печерах зникають перші оператори. Розслідування Добруджа нічого не дає. Головний підозрюваний – адміністратор Рут – згодом разом з напарником також зникає у печерах. Потім у віддалених тунелях знаходять рештки їх понівечених тіл. Добрудж пише звіт до командування зоряного флоту, більше схожий на оповідання Едгара По. Командування вирішує відправити на Флору зореліт “Сміливий-1701” на чолі зі славетним капітаном Тьюрінгом для проведення розслідування.

Тьюрінг з кількома помічниками спускається у печери. Вони знаходять сліди перебування у печерах іншопланетних істот, яких потім назвуть драконами. Ці істоти підступні та дуже жорстокі. Стає зрозуміло, що з ними не може бути встановлений контакт. Драconi вміють впливати на свідомість жертв, вони заманюють їх у тунелі голосами рідних і близьких, як глибоководний вудильник вабить у пастку безпорадну рибу, або неначе удав, що гіпнотизує кроля. Незабаром Тьюрінг знаходить величезну кладку драконячих яєць. Якщо ці створіння потраплять на зореліт, вони швидко поширяться Ста Світами і стануть загрозою для усього Суспільства.

Капітан приймає рішення знищити глибинні тунелі, та у його помічників починається психоз під дією драконячих шепотінь. Все виходить з-під контролю. Драconi ніби читають усі думки команди та випереджають відважного капітана на один крок. Зрештою у Тьюрінга не лишається іншого виходу, крім обвалу тунелю. Він розуміє, що в разі вибуху не встигне вибратися назовні, але якщо зволікати, драconi виберуться із ним та захоплять свідомість команди. І капітан йде на вірну смерть, зупиняючи потвор.”

– Яка жахлива історія! – не втрималася Аліса.

– Моя мама розповідала мені цю легенду, – сказала Софія.

– Вона казала, – підтвердила Ліза, – що у далеких тунелях і досі є драконячі яйця. Вони як цисти: чекають сприятливих умов, щоб вилупитися. Варто лише розібрати завали – і драconi повернуться.

– І де ці тунелі? – невпевнено спитала Аліса.

– Вони прямісінько під нами, – відповіла Софія. – Кажуть, що найближчі печери, що виходять на поверхню у будівлі вокзалу – це лише маленька частина мережі. Печери залягають глибоко і пронизують усю Флору!

– Чекай, – сказав я, – але якщо породи на Флорі такі тверді, що їх навіть автоматика флоту не взяла, хто ж їх прорив? І як?

– За оповіданнями, дракони Флори мають довгі ікла, твердіші за алмаз, вони прогризли ці печери. І якщо вони здатні прогризти нори у алмазі, що їм купол Флори-1, – раптом сказала Ліа тоненьким голосом і засміялася.

– Шеддім! – вигукнула Аліса. – Заткни цю ляльку!

Вова натиснув на руку Ліа – і вона замовкла.

– Не думав, що дорослі діти такі боягузи, – ображено сказав він.

– Ця лялька справді моторошна! – почала виправдовуватися Аліса. – Ну правда ж?

– Я зовсім не злякався, – заявив малюк.

– Просто ти вже чув цю казку безліч разів! – пояснила Софія. – Це наш місцевий фольклор. Мама завжди, коли відправляє нас на прогулянку, каже, щоб ми не бігли на її голос.

– Чому? – не зрозумів я.

– Тому що, якщо ти чуєш, як тебе кличуть батьки, але не бачиш їх, це може бути... дракон!

– Так! Все! Годі вам! – обурилися Аліса.

Софія та Ліза засміялися.

– Дивна історія, – сказав я. – Якщо б дракони існували, супутник зачинили б на карантин. На супутниках, де існує позаземне життя, заборонено створювати постійні поселення. Лише заповідники та тимчасові станції, як на Террі.

– Це давно було! Та і драконів знищили. – заперечила Софія.

– Але ж яйця? Яйця ніби існують? – впирався я. – Якби в цій розповіді була хоч краплина правди, тут не маєтки стояли б, а працювали б археологи!

– Та вигадки все це! – раптом сказала Ада, і я усвідомив, що досі вона сиділа ні пари з вуст.

Софія та Ліза подивилися на Аду несхвально.

– Добре, – сказала Ліза, – пора йти додому. Збирайся Вова, ми тебе відведемо. Дівчата зібрали свої речі та посідали у човен. Я ретельно залив жевріюче вугілля водою та знову сів на весла. Історія про драконів зацікавила мене.

Аліса дуже зблизилася з Адою. З ранку до ночі вони грали разом, часто залучаючи до своїх розваг Додіка. Відверто кажучи, я не розумію, що цікавого в малюку, що ледь навчився перегортатися на живіт, але дівчатам дуже подобалося його товариство. Ада програмувала принтер – і він друкував штуки абсолютно химерних форм, з якими Додік із задоволенням грався. Я не міг зрозуміти, як Ада вигадує ці чудернацькі об'єкти, та вона лише посміялася з мене:

– От ти художник! Це ж риманові поверхні!

– Що, навіть пляшку Кляйна не впізнав, геній? – дражнилася сестра.
– Та ну вас, – відповів я. – У тримірному просторі кожен дурень може. Побачив би я, як ви це у комплексних числах надрукували б!

Одним словом, я на них образився, та одному мені теж було нестерпно. Авжеж, я жив у світі суцільних розваг – голо-ігри, кіновірт, миттєвий доступ у хмари... Але все це не мало жодного сенсу без друга.

– Чан, – сказав я якось за сніданком, – можна мені собаку? Я розумію, у Нью-Токіо в нас було мало місця та і ми малі були, але зараз! Зараз я обіцяю дбати про тварину, як про себе! Ну будь ласка...

Але Чан лише поглянув на мене розгублено:

– На Флорі заборонено тримати домашніх тварин, – відповів він.

– Це на Флорі?! – влізла в розмову Аліса. – Тут же повно різної гидоти! Коропи парчеві, кої, здається, так? А ці, як їх, бджоли! Це жах якійсь, шеддім!

– Слідкуй за язиком, панночко! – обурено обірвав її Мік.

– Це все так, – пояснив Чан, – але саме через це на Флорі забороняється тримати собак та котів. Вони хижакі, тому можуть порушити штучно створену екосистему купола. Я знаю, іноді здається, що ми живемо у справжнісінькій дикій природі, та це лише ілюзія. Простір під куполом дуже обмежений, підтримувати еко-баланс тут надзвичайно важко.

Певно, я виглядав вкрай пригніченим, тому що Чан лагідно додав:

– Коли я був у твоєму віці і нудився, я займався аматорським радіо. Можливо, тебе зацікавить моє устаткування?

Звичайно ж, я зацікавився! На прохання батька р'Бebідж витяг з якогось закутку старовинний трансивер. В нього був великий проєкційний монітор, що виводив голографічне меню перед очі. На іконки, що висіли просто у повітрі, потрібно було натискати руками. Нічого дивнішого я в житті не бачив! Я звик до меню, що проєктується безпосередньо на сітківку ока. В цьому трансивері дивним було все, але найбільше, що принципи, за якими він працював, не змінилися за мільярди років від винайдення. Як говорив Чан, коли дивишся на такі речі, ти ніби дивишся власне на фізичні закони, на принципи, за якими працює світ. Незмінні, сталі закони гри самої Природи, Великої матері Всесвіту.

– Яке головне правило будь-якої соціальної мережі? – спитав мене Чан.

– Передусім пороздивляйся! – миттєво відповів я.

– Правильно, спочатку послухай, подивись, як прийнято спілкуватися у етері, почитай про це у хмарах. А коли звикнеш та почуватимешся впевнено, шукай друзів. Яка тут в нас банда була, – замріяно додав він. – Які чудові часи!

І я почав читати все, що міг знайти. Починаючи від того, що таке радіохвиля, та закінчуючи історією аматорського радіозв'язку. З останнім було складно, бо історія сягала аж до пра-Землі і губилася десь у безодні часу. Радіозв'язок на супутниках, що мали атмосферу, сильно відрізнявся від безатмосферних. Коли у планети є атмосфера та іоносфера, радіохвилі від них відбиваються, в результаті чого зв'язок можливий по

всій поверхні. На Флорі зв'язок забезпечувався ретрансляційним супутником. Також вдень купол майже унеможлиблював короткохвильові сеанси, а ультракороткі хвилі розповсюджувалися лише у межах Флори-1. Однак вночі поляризація куполу вимикалася, тож ставало можливим почути в етері Флору-2, а іноді і радіостанції зорельотів.

Звичайно, захоплення радіозв'язком виглядає доволі дивним заняттям. “Можна ж просто постукати у чат”, – як призириливо сказала Аліса. Але одного разу вночі, крутячи безцільно налаштування апаратури, я раптом почув дивний спів: ніби хтось стогнав та виводив пісню, повну туги та величі. Як гуркотіння грому, тріск багаття, виття водоспаду та шелест крил метелика одночасно. Це був дивовижний звук! Він захопив мене, поглинув... Кілька годин я слухав цей спів, поки не почало світати та купол не заглушив його. Ранком я спитав у Чана, що це за дивина.

– Ти чув як співає Зевс, – посміхнувся той.

– Як це?! – я був просто вражений.

– Зевс випромінює наддовгі радіохвилі, то ж вловивши їх, станція автоматично підсилила частоту, тому ти зміг почути пісню Зевса.

Дивовижна штука! Після цього я чимало прочитав у хмарах та прослухав записи співів різних планет та супутників. Деякі просто шипіли, деякі дзеленчали, як маленькі дзвоники, або гуділи, як зорельоти. Але страшніше за все у Всесвіті співали чорні дірки. Від цього виття ставало моторошно, бо ви могли чути, як шматується простір і час. Матерія опиралася знищенню, зірки кричали та плакали, пильові хмари та планети вили, коли безжалісне Нічого поглинало їх.

Незабаром виявилось, що я мушу вивчити Q-код. Звідки взявся цей Q-код, здається, ніхто й не пам'ятав, але вивчення його стало своєрідним обрядом посвячення для всіх радіоаматорів. Наприклад, повідомлення QBA означало, що ви дуже досвідчений користувач. Найкращі вітання – 73, 99 – краще нікому не говорити, а 88 – можна сказати лише коханій людині. QBS значило, що ви маєте якісь серйозні проблеми зі зв'язком.

Одного разу, коли я сидів біля монітору і займався вивченням коду, у кімнаті пролунав голос:

– Привіт! 73! На зв'язку F2FAA3A, будь ласка, відповідай!

– QLF! – майже закричав я.

Цей код викликав голосовий зв'язок з трансивером. Трансивер відповів мені красивим жіночим голосом:

– Чим можу допомогти?

– Я ж не виходив на зв'язок, чому мене викликають?! – обурився я.

– Ви вийшли на зв'язок та надіслали код CQ CQ DE F1FBB2B, – спокійним комп'ютерним голосом відповіла система.

Це означало, що я якимось чином відправив у етер повідомлення “Викликаю всіх!”.

– Але я не готовий, – запанікував я, – що мені говорити?!

– Назвіться, скажіть, що сигнал добре чути, – порадила трансивер.

Я зітхнув та натиснув на іконку з мікрофоном:

– Привіт! Це F1FBB2B, чую вас добре. Мене звать Сем, як чуєш мене F2FAA3A, прийом?

– Чую тебе чудово, Сем. – зашипіло у відповідь. – Мене звать Хемі. Як погода на Флорі-1, прийом?

– На Флорі-1 тепло, – відповів я. – Прийом?

– На Флорі-2 тепліше, – сказав Хемі, і мені здалося, він засміявся. – Ти тут новенький, прийом?

– Так, – зітхнув я. – Я ще не розібрався, як працює ця штука.

– Надішли мені авторизацію для чату, – сказав Хемі. – Я допоможу з усіма питаннями. 73! Кінець зв'язку.

–73! – відповів я. – Кінець зв'язку.

Знайшовши адресу чату через адресу станції Хемі, я вислав йому запит на дружбу у хмари. Так почалося наше спілкування. Хемі мешкав на Флорі-2, тому нам не вдалося познайомитися особисто, проте він виявився дуже цікавим хлопцем, а незабаром з'ясувалося, що він навчається у Зелених гаях! Я був щасливий. В мене з'явився справжній друг.

Розділ 3

Чотири місяці спливли майже непомітно. Наближався час навчання, і чим ближчим був день, коли ми мали вперше поїхати у нову школу, тим більше я хвилювався. Не знаю, чого було більше – страху перед новим чи бажання скоріше зустрітися з Хемі і познайомитися з іншими дітьми у школі.

Я прокинувся на світанку. Приготування швидко минули, ми мали форму, шкільне приладдя, чіпи з кишеньковими грошима і безліч батьківських настанов. Сьогодні ми мусили не тільки вперше у житті потрапити в школу, а також вперше полишити купол поселення. Хоча нам доводилося літати Ста Світами на зорельоті, проте ми ніколи не літали між куполами-поселеннями одного з Ста Світів. “Зелені гаї” знаходилися під Флора-сіті, а ми у Флорі-1. Між куполами снували невеличкі зорельоти, призначені для роботи в безповітряному просторі. Втім, вони не були пристосовані для подорожей на великі відстані, не мали автономної системи життєзабезпечення та штучної гравітації.

Здавалося б, що такого у виході з-під купола? Але Аліса дуже розхвилювалася. – Розумієш, – зізналася вона мені. – Коли ми летіли з Нью-Токіо, я нічого не бачила, окрім одного міста-мільярдника й іншого міста-зорельоту, який сам неначе ціла планета. А тут ми сидітимемо в крихітній бляшанці, і від небуття нас відділятиме тоненький шар біпласту.

Я чудово розумів сестру, бо відчував щось подібне, але мусив підбадьорювати її і запевняти, що ми будемо у цілковитій безпеці. Дивно, але це допомогло, і я сам заспокоївся. Після сніданку, довгих прощань і різних звичайних в таких випадках збирань ми з містером р’Бebіджем нарешті поїхали на вокзал. Аліса, Ада та я були одягнені в однакову шкільну форму – просторі темно-сірі комбiнезони з грубої тканини, що однак зручно сиділи на кожній фігурі. “Форма зі штучним інтелектом”, – здогадався я. Раніше ми не мали потреби у загальнообов’язковому одязі, тому я не часто стикався з речами, що самі підлаштовуються під власника.

Наше авто минуло річку та виїхало на велику пряму дорогу. Навколо безмежний простір, невеличкі ліси на обрії та зелені поля вздовж всього шляху, блакитне небо, створене поляризацією світла куполом. Над самим небокраєм сходить Зевс. Величезний, він заповнює собою все небо. Дивовижне видовище! Звісно, я бачив Зевса у Нью-Токіо, але чи через те, що супутник міста має щільну атмосферу, чи через те, що шалені вогні міста спотворюють враження, тут газовий гігант виглядав величніше та урочистіше.

Альфи ми не бачили, здавалося, світло м’яко сочить звідусіль. Сто Світів існували за рахунок тонкої рівноваги між червоним карликом Альфою та газовим гігантом Зевсом. Приливні сили, що виникали внаслідок гравітаційного впливу Зевса, сприяли тому, що ядра найбільших супутників були рідкими та мали магнітні поля. Магнітне поле

супутників та самого Зевса захищало Сто Світів від непередбачуваної активності Альфи. До колонізації нової сонячної системи лишалося ще багато років, тож вперше яскраву зірку-Сонце мені судилося побачити пізніше. Проте, це вже зовсім інша історія.

Нарешті на обрії з'явилися обриси будівлі вокзалу. Це велика споруда, враховуючи решту будинків поселення. Однією стороною вона ніби вростає у купол, саме там міститься шлюз, що веде назовні.

– От невже не можна було створити єдиний купол? – роздратовано запитала Аліса пана р'Бebіджа.

– Люди Флори готові платити гроші, аби жити в окремому світі, не доступному широкому загалу. Тут селяться відомі люди, що втомилися від журналістів – письменники, громадські діячі, художники. Люди, яким потрібні самотність та спокій.

– Гаразд. То невже не можна було поєднати куполи тунелями? Скляними трубками з ескалаторами? Я купу таких бачила у Нью-Токіо. Скажи, Сем?

– Пересування такими “трубками” спричинило б затори, крім того, їх будівництво та обслуговування визнали економічно недоцільним, – вів своє пан р'Бebідж.

– А під поверхнею? – не вщухала Аліса.

– А під поверхнею щільна порода. Щоб прокласти комунікаційні системи, знадобилося б використовувати природні печери. Рити довгі тунелі між куполами вкрай обтяжливо. Вам сподобається літати в школу. – додав він підбадьорюючим тоном.

– Оце вже навряд. – насупилася сестра.

В порівнянні з Нью-Токіо, на вокзалі Флори-1 було тихо та малолюдно, однак так здавалося лише нам з сестрою. Ада розгублено позирала навкруги, міцно стискаючи свій рюкзак. Пан р'Бebідж провів нас до платформи номер один, звідки відходив регулярний ранковий рейс у сіті. На платформі вже виблискував кругленький біленький сіті-експрес. Ми активували учнівські проїзні квитки та попрощалися з паном р'Бebіджем. Ада похапцем обійняла розгубленого батька і шмигнула до салону.

Всередині сиділо повно дітей. Старші юрбилися окремими групами, молодші сиділи поряд зі своїми виховательками. Ряди високих крісел заповнювали весь простір. З одного боку крісел було по троє, з іншого – по два. Над кріслами під прозорими панелями містилися полиці для особистих речей, але ми вместилися, поклавши рюкзаки собі на коліна. Аліса сіла подалі від вікна, я ж, натомість, отримав можливість спостерігати за польотом. Сестра опустила підлокітник, зручно вместилася в кріслі й закрила очі. Раптом ми відчули легке прискорення, в животі неприємно забулькотіло і нас втисло в крісла. Запрацювали метал-водневі двигуни – то ми плавно підлетіли до зовнішнього шлюзу. Після кількоххвилинного очікування у шлюзі зовнішня брама нарешті відчинилася: наш корабель поплив над поверхнею кам'яного супутника.

Звичайно, я не міг бачити справжнього кольору поверхні хоча б тому, що Альфа – червоний карлик, тож під куполом світло коригувалося й подавалося в більш ефективному для фотосинтезуючих рослин спектрі. Але до всього, ілюмінатори сіті-експреса вкриті поляризаційною плівкою, що захищає нас від надмірної радіації Зевса,

тому я міг бачити лише дивну скелясту поверхню, що здавалася мені сірою, та лишень уявляти, яка вона насправді. Втім, це була перша поверхня планети, яку я бачив в її природній красі. На якусь мить я повністю поринув в побачене, аж раптом дівчина з пронизливими чорними очима перекинулася через спинку крісла до нас:

– Привіт! – сказала вона, пильно вдивляючись в Аду. – А хто тут у нас є?

– Мене звуть Аліса, – привіталася сестра. – Це мій брат Сем та наша подруга Ада.

– То в нас тут Твіделдам та Твіделді й їх вірна робо-лялька? – спитала брюнетка, хижо виблискуючи очима.

Софія та Ліза Лідли, що сиділи разом з нею, несподівано голосно зареготали.

– Слідкуй за словами, шеддім! – миттєво відреагувала Аліса.

Вона різко сіла в кріслі та випадково натисла кнопку – і підлога під її ногами раптово стала прозорою, дозволяючи спостерігати за польотом. У Аліси від переляку перехопило подих й вона впала в крісло хапаючи ротом повітря.

– О, то столичні дівчата бояться висоти? – далі повела брюнетка, й дівчата зареготали ще дужче.

Ми привернули увагу дітей навколо себе. Тепер, здається, всі з цікавістю спостерігали за розвитком подій.

– Слухай, – втрутився я. – Не маю уявлення, хто ти, але ми просто привіталися. Не шукали проблем й нікого не чіпали. То ж зроби всім ласку, не заважай подорожувати.

– Мене звуть Анжеліка Перей, і я раджу запам'ятати це ім'я, новенький. – відповіла дівчина.

Жоден м'яз не поворухнувся на її обличчі, а очі, неначе два сканери, прошивали мене наскрізь.

– І мені не подобаються вискочки, які вважають, що гроші та зв'язки дають їм право творити, що завгодно.

– Про що ти кажеш?! – знову вибухнула Аліса.

– Вона каже про мене, – спокійно пояснила Ада.

– Так, я кажу про тебе, комп'ютер недороблений! Тобі не місце серед людей! – тепер вона палила очима Аду, яка натомість виглядала спокійною й навіть зверхньою.

– Я не знаю, в якому столітті ви тут живете, – холодно відповіла Аліса. – Та зараз не часи Колонізації. Зі своїми батьками вдома ти можеш собі грати в будь-які реконструкції, але ще раз зачепиш мене, брата чи Аду – і я не подивлюся, чия ти донечка. Якщо ти думаєш, що нас налякає те, що твій тато – мер провінційного містечка, то ти помилилася!

Вагоном пронісся обурений шепіт. Я смикнув Алісу за рукав. От наділив же Зевс мою сестру довгим язиком! Здається, вона примудрилася образити усіх мешканців Флори отим “провінційним містечком”. Та, певно, на Анжеліку така зухвалість справила неабияке враження. Вона стисла губи, а її руки вп'ялися в підголівник крісла. На якусь мить мені здалося, що вона кинеться на Алісу з кулаками, однак дівчина різко повернулася до нас спиною і сіла на своє місце. Софія та Ліза почали щось шепотіти на вухо своїй новій, чи, скоріше, старій подрузі.

Аліса нахилилася до Ади.

– Вона у вас якась скажена? – спитала вона пошепки.

– Анжеліка злиться тому, що її найкращі подружки ціле літо проводили з нами, – припустила Ада. – Вони з дитинства нерозлийвода, а тут ви з піратським островом та страшними історіями... Вона просто ревнує.

– Нічого собі, просто! – шепотіла сестра. – Я таких робофобів зроду не бачила. І не соромно їй?

Ада промовчала. Не встигли ми отямитися, як сіті-експрес тихо прибув на місце. Корабель залетів у шлюз та через кілька хвилин зупинився на платформі. Здійнявся галас, малюки бігали навколо вчителів, старші учні витягали великі рюкзаки з полиць. Аліса, Ада й я вийшли з вагону й розгублено позирали навкруги. Ада вказала нам на ескалатор, що вів до будівлі школи, й ми стали на нього. Рухомі дороги заміняли на Флора-сіті громадський транспорт. Доки наша полоса повільно їхала містом, я роздивлявся навколо. Тут майже не було зелені, а купол нагадував краєвиди Нью-Токіо – скляні офісні будівлі та суцільний біпластик. Але чим ближче ми наближались до “Зелених гаїв”, тим зеленішим ставав краєвид. Школа виявилася оточеною смарагдовими ланами. Сама будівля більше скидалася на палац з колонами та ліпниною, що вражали погляд. Мені захотілося вихопити з кишені блокнот, щоб замалювати деталі, та я стримав себе.

Тільки-но ступивши на нерухому землю, ми опинилися у вирі подій. Ми отримали шафки з формою для занять спортом, нас похапцем познайомили з класом і розподілили на пари. Моєю напарницею стала Ада, а Алісіним напарником – чорнявий хлопець, на голову нижчий від сестри, до того ж в товстих круглих окулярах. Я вперше бачив людину, що носила окуляри, втім, я не мав часу, щоб обміркувати бачене. У оці блимнув сигнал про успішний чекін та посипалися карти-підказки.

Вся школа мала ніби два рівні реальності: перший – те, що я дійсно бачив та міг потримати у руках, а інший – віртуальний. Я мав ходити цим світом, отримувати квести та заробляти бали. Певну кількість балів можна потім обміняти на левел. Всього у шостому класі можна набрати сім левелів, але кількість навчальних дисциплін необмежена. У цьому семестрі обов’язкових предметів виявилось небагато: дві технологічні секції, одна історична та три мистецькі. Все інше учень обирав за власним бажанням та орієнтуючись на свої успіхи. Знайома для нас система ще з Нью-Токіо.

Я вже казав, що ми не ходили в школу, втім ми навчалися дома на симуляторах. В голографічному просторі можна так само ходити віртуальною картою та збирати квести. Єдина суттєва відмінність полягала у тому, що в школі ми ходили насправді – не по віртуальних приміщеннях, а по цілком реальних кімнатах, на які накладалися елементи віртуального світу. За день я встиг так набігатися, що в мене гули ноги! Також я зрозумів, чому шкільна форма такого невиразного кольору: вартувало поглянути на себе у вірті – і твоя форма починала нагадувати вбрання супергероя. На ній відображались левели, які ти маєш, артефакти, що ти здобув, та твій статус.

Загалом для дітей Флори, що вдома жили наприроді, такий віртуальний світ, напевне, здавався дуже цікавим та фантастичним. Мені вже через кілька годин стало вкрай нудно. Я лише поглядав, як захоплено Ада реагує на завдання, та мріяв повернутися додому, до свого телескопа та трансівера, або сходити на озеро, розпалити багаття і дивитися, як руді полум'яні язики лоскочуть сухе пальне...

– Сем?! – я відкрив очі і подивився на Аду.

– Що?

Ада показала очима в бік. Я підняв голову та побачив пана учителя.

– Сон, – сказав той посміхаючись, – це дуже важливий стан. Уві сні мозок продовжує обробляти побачену та почуту інформацію. Безліч наукових відкриттів та геніальних здогадок, про які ми будемо згадувати на уроках історії, робилися саме уві сні! То що тобі наснилося, Сем?

Я закліпав очима. Ми сиділи у класі, і всі учні дивилися тепер на мене. Навіть Ада не могла стримати посмішки, але вголос ніхто не сміявся.

– Вибачте, – сказав я.

– Нічого страшного, – відповів пан Кадим, вчитель з історії стародавніх технологій.

Насправді я дуже хотів познайомитися з ним, тому записався одразу на три секції навчання. Хемі казав, що пан Кадим – геній стародавніх технологій, і якщо я хочу більше дізнатися про радіоаматорство або оптику чи навіть механіку, то потрібно йти до нього. І ось тепер пан Кадим вирішить, що я бовдур.

– Здається, ти – товариш Хемі? – спитав пан Кадим. – Добре, тоді ти можеш пропустити пару-трійку вступних лекцій. Крім того, я тобі дам спільний з Хемі квест. Не встиг я злякатися, як з хмари прийшло повідомлення про готові для завантаження файли. Разом з тим урок закінчився, учні зібрали речі і вийшли з аудиторії.

– Що ж мені робити? – ледь не заплакав я. – Він певно вирішив мене покарати за те, що я не слухав!

– Як на мене, він просто дав тобі шанс показати, на що ти здатний, – не погодилася Ада.

– Треба знайти Хемі! Він скаже, що робити.

– Ти шукаєш Хемі? – раптом спитала дівчина з нашого класу. Єва – це я прочитав підказку віртуальної мапи.

– Ти знаєш Хемі?

– Всі знають Хемі, але..., – вона зам'ялася. – Повірити не можу, що ти його друг.

– Чому це? – здивувався я.

– Ну, це ж Хемі, – невпевнено відповіла Єва. – Він вчиться у дев'ятому...

Я попросив Аду йти поки що без мене та побіг шукати друга. Дивно, але я досі не замислювався над тим, що він може бути дорослішим за мене та вчитися у старших класах. План-мапа школи підказувала мені шлях. Раптом я побачив групу хлопців та дівчат. Стрілка-підказка вказувала на Хемі. Мені перехопило подих: цей хлопець анітрохи не схожий на свій аватар! На аватарі у нього було пухнасте миле кошеня, а зараз я бачив перед собою велетня з казок: на голову вищій від своїх однокласників, з

широченними плечима, велетенськими долонями. Незнайомець повернувся до мене і посміхнувся білими, як сніг, зубами.

– Здоров-був, Сем!

Мені захотілося розвернутися та втекти, але я ніби приріс до підлоги. Велетень підійшов до мене, протягуючи долоню. Його рука на дотик здалася сухою та м'якою, і моя долоня на мить повністю зникла у його. До нас підійшла красива білявка.

– Ліза, знайомся, це Сем, – відрекомендував мене Хемі. – Сем, це моя напарниця, Ліза.

– Привіт, – посміхнулася дівчина. – Чула про тебе.

Я розповів про квест він пана Кадима. На відміну від мене, Хемі анітрохи не розхвилювався.

– Буде добре попрацювати разом, – сказав він.

Ми домовилися після уроків зустрітися у “зеленій аудиторії” – так учні називали затишний парк у дворі школи. Там зазвичай обідали старшокласники, сидячи просто на траві, а молодші бігали навкруги, стрибаючи по лавах і видираючись на дерева. Але зараз мені час повертатися на урок, то ж я побіг шукати потрібну аудиторію.

Поблукавши трохи довжелезними коридорами, я нарешті зустрів Аду.

– Де ти ходиш? – спитала вона. – Ми запізнаємося на мистецтво!

Вона вхопила мене за руку і вже не відпускала, доки ми не потрапили в потрібний кабінет. Це була велика біла аудиторія, залита світлом. Посередині кімнати височіла аморфна маса глини, навколо неї розташовувалися невеликі круглі столики-одноніжки. Відвернувшись від нас, в глибині кімнати стояла висока жінка з довгим сріблястим волоссям, в широкій сукні, вкритій плямами фарби й олії. Як тільки всі зайшли та стали навпроти круглих столів, жінка різко повернулася.

– Добридень, клас! – сказала вона. – Познайомимось потім. Зараз я хочу, щоб кожен з вас взяв шматок цієї глини і вклав в неї все, що має в цю мить на серці. Бігом!

– додала вона командним тоном, так, що ми, не тямлячи себе, похапали глину і заходилися м'яти її руками.

– Це пані Августа. – Прошепотіла Ада. – Вона крута!

Пані Августа тим часом знову повернулася до нас спиною та заклала руки за пояс.

Минуло хвилин п'ятнадцять – і вона, різко обернувшись, почала поволі ходити класом.

– Непогано, – говорила вона, позираючи на наші роботи. – Я бачу твою радість. Гнів в тебе виходить занадто виваженим. Не стримуй свої емоції, глина відчуває будь-який сумнів і не пробачає його.

Проходячи повз мій глиняний сіті-експрес, вона всміхнулася:

– То ти боїшся чи в захваті від польоту? – спитала вона.

– Сам не знаю, пані, – чесно одповів я.

А тоді її погляд впав на ретельно виліплену фігурку танцівниці, що її зробила Ада. На мить пані Августа завмерла, а потім уважно подивилася на дівчину.

– Цікаво, – сказала вона та більше не глянула на стіл.

Потім вона пройшлася ще раз, роздаючи кожному завдання та допомагаючи з деталями. Урок закінчився, ми вийшли в коридор.

- Що не так з моєю балериною? – спитала Ада, в її голосі лунав відчай.
- Я тебе запевняю, що в тебе дуже гарна фігурка. Майже як справжня...
- Як принтерна модель? Так? – майже не плакала Ада. – В моїх роботах немає душі, так? Я ліплю, як, як... як робот?

І не чекаючи моєї відповіді, Ада побігла на подвір'я. Я побіг за нею, аж раптом Аду перехопила Аліса. Сестра сиділа просто на траві разом зі своїм напарником. Ада сіла поруч, коли підбіг і я.

– Сідай! – скомандувала Аліса. – Дайте я вас познайомлю. Це мій напарник – Рой. Він піжон, – сказала вона.

– Не піжон, а стиляга! – обурився Рой. Як я вже казав, це був темношкірий хлопець, трохи нижчий за мене, з курчавим волоссям і, головне, в окулярах.

– А що, є різниця? – фиркнула Аліса.

– Це не дуже чемно – насміхатися з чужої субкультури! – серйозно відповів Рой і поправив окуляри.

– Але ж ти тільки прикидаєшся, що погано бачиш? – дражнила його Аліса, але Рой, здається, зовсім на це не зважав.

Він охоче пояснював всім бажаючим:

– Стиляги – це своєрідний виклик суспільству! – гордо казав він. – Так, поки я неповнолітній, я не можу насправді понизити свій зір, та коли я виросту, я буду носити окуляри по-справжньому!

– Але навіщо псувати собі зір? – сміялася Аліса.

– А навіщо люди проколюють вуха, роблять татуювання або обирають веснянки та рудий колір волосся? – спитав Рой.

– Гей, що ти маєш проти моїх веснянок? – насупилася сестра.

– Можна сказати, що це дефект шкіри. Колись люди спеціально видаляли веснянки...

– Зараз як дам “дефект шкіри”! – лютувала Аліса. – Піжон ти, та й по всьому!

– Мене звать Сем, – перебив я сестру, – а це...

– Ада! – посміхнувся Рой.

– Ви знайомі?

– Друг пана Гарбуза – мій друг, – сказав Рой, вклонившись Аді.

Дівчина посміхнулася і вклонилася у відповідь.

– Пан Гарбуз – наш з вами сусід, – пояснила вона. – Коли він прилетить на Флору, я вас обов'язково познайомлю.

– Він чудовий чел! – додав Рой. – На той рік на Ярмарку до дня Колонізатора пан Гарбуз надрукував на принтері цілі кавуни. Ви коли-небудь бачили цілий кавун?

– Лише на картинці, – зізнався я.

– А пан Гарбуз постійно влаштовує якісь несподіванки та вигадує чудернацькі штуки. З ним весело!

Раптом до нашої компанії підійшов Вова:

– Привіт всім, – сумно сказав він.
– Привіт! А де Ліа? – спитала Ада.
– Бабуся не дозволила взяти, – зітхнув хлопець. – Без Ліа тут зовсім нудно.
– То сідай до нас, ми тебе потішимо, – засміялася Аліса.
Вова обережно сів поруч та скептично оглянув простягнуту сестрою канапку.

– З цибулею?
– З огірком. Як ти любиш, – запевнила Аліса.
– Так, з огірком я люблю, – відповів Вова і нарешті всміхнувся.
– Сем, – раптом пролунав голос.

Я підняв голову та побачив, що до нас прямують Хемі і Ліза.

– У тебе тут ціла компанія?
– Сідай до нас, – сказала Аліса.

Я поспіхом всіх перезнайомив. Якимсь непомітно нас зібралася ціла юрба. “Непогано для першого шкільного дня”, – подумав я, коли Ліза раптом спитала, вказуючи на мій блокнот:

– Це твій?
– Так, – зніяковів я.
– Можна подивитися? Будь ласка!

Я простягнув блокнот зі своїми малюнками. Ліза дуже обережно гортала сторінки, уважно вдивляючись в начерки.

– Ніколи не думав над тим, щоб попрацювати ілюстратором? – раптом спитала вона.

– Я... Не знаю...
– Ліза працює журналістом у шкільній газеті “Вісник Зелених гаїв”, – пояснив Хемі. – До речі, редактор газети – пан Кадим.

– Я не знаю... – знову пробуркотів я.
– погоджуйся! – не витримала Ада. – Це ж чудова пропозиція.
– Якщо пан Кадим дозволить, – зрештою зітхнув я.
– Домовилися! – підморгнула мені Ліза. – Я завантажую?
– Так...

Коли ми їхали додому, на душі у мене коти шкребли. Малювати ілюстрації для газети – це справжня робота, до того ж це шанс працювати з паном Кадимом, з Хемі і з Лізою. Але я ще ніколи не почувався так невпевнено. На додачу до всього, ввечері я отримав від пана Кадима листа. Він писав, що вражений моїми малюнками та примітками, що я робив поруч. Писав, що я дуже точно підмічаю головні риси людей і їх вдачу, що йому потрібні такі талановиті учні, як я. І, насамкінець, пропонував мені окрім малюнків написати до “Вісника” статтю.

Я одразу зв'язався у чаті з Лізою – напередодні ми обмінялися запитаними на дружбу. Якщо вона й здивувалася моїй розповіді, то ніяк цього не виказала.

– Сем, – подумала вона у чаті, – пан Кадим – надзвичайна людина. Якщо він ось так одразу побачив у тобі письменника, я раджу віднестися до цього максимально серйозно. Ми плануємо випустити спеціальний номер в кінці навчального року. Маєш ідею щодо статті?

– Ні. Я хотів би спершу почитати газету та спробувати написати щось невелике.

– Гарзд! – погодилась Ліза. – Я надішлю тобі всі номери газети за останній рік.

Звертайся по допомогу в будь-який час. Вітаю на Флорі!

Розмова з Лізою додала мені впевненості у власних силах. Я подумав, що може школа

– не таке вже й погане місце.

Розділ 4

Потроху ми звикали до шкільного буття. Домашні завдання виявилися не надто складними, тож у нас лишалося достатньо часу на розваги і відпочинок. Після уроків, поки не потемнішало, ми почали ходити у гості до Вови. В маєтку пані Трускавки також є чудове велике озеро, але там немає риби, тому Аліса змогла плавати з нами. Просто на пляжі ми робили домашні завдання, і поверталися додому лише тоді, коли вимикалася поляризація куполу. Мік дозволив нам брати Додіка на прогулянки. Малий із задоволенням бавився на траві та тягнув до рота все, що міг вхопити.

Вечорами я любив дивитися у телескоп. Я міг знайти будь-яку зорю на небі за лічені хвилини, скориставшись відповідними програмами імпланту, але мені чомусь подобалось дивитись у телескоп. Я ніби дивився на Всесвіт очима первісних людей, і в цьому було щось бентежне. Часто ми збиралися разом біля каміну – Ада, Аліса та я. Іноді дівчата забирали до нас і Додіка. Ми сиділи навколо вогню, говорили про шкільні справи, обговорювали плани та ділилися думками.

- Скоро почнуться приготування до зими, – одного вечору повідомила Ада.
 - До чого? – не зрозуміли ми.
 - Ну, сніг, свята, самі розумієте... Не можна знижувати температуру миттєво, рослини треба підготувати до зимування.
 - У вас є сніг? – Аліса була вражена.
 - Так. А у вас хіба не має?
 - Ми кілька разів гралися зі снігом в парку розваг, – зізнався я. – Але щоб отак, на вулиці! Щоб сніг не розтанув – це ж яка має бути температура?
 - Зазвичай на Флорі підтримують температуру від -2 до -5, – відповіла Ада.
 - Який жах! – сказала Аліса. – Як же ми вийдемо на вулицю?
 - Ми вдягнемося. В теплі куртки, шапки, рукавиці. – пояснила Ада.
 - Що таке шапка?
 - Які ви дивні, – сміялася Ада.
- Я рідко бачив, як вона сміється.
- Обов'язково звозжу вас на каток. – пообіцяла вона.

Як виявилось, зима на Флорі тривала майже місяць. Ще кілька місяців потрібно на поступове зниження та підвищення температури. Решту року на Флорі панувало літо. Традиція жити у холоді вразила Алісу дуже сильно. Вона казала, що це приклад абсолютно безглузлого наслідування пращурів. Мені здавалося, що вона занадто драматизує. Чесно кажучи, я з нетерпінням чекав на зимові свята – ялинки, вогні, санчата та ковзани. Коли Ада розповідала про зиму, її обличчя світилося. Але поки що до зими лишалася купа часу.

Якось у неділю, коли ми каталися на роверах, Аліса повідомила, що пан Гарбуз повернувся.

– Він зачекінився у мережі, – пояснила вона. – Поїхали, привітаємося?

За хвилину ми вже опинилися на ґанку яскраво-червоного будинку. Будинок виглядав дуже красивим та напрочуд ляльковим. З двох сторін здіймалися невеличкі вежі з круглими вікнами, дах був вкритий черепицею того ж кольору, що і ґанок. Вишукане різьблення прикрашало двері та вікна, стіни завиті зеленню. Сад був справжньою принадою маєтку: безліч дивовижних квітів оточували чудернацькі альтанки з плетеними та кованими садовими меблями. В саду стояло кілька гойдалок, багато стільців та химерних вуличних ліхтарів, несхожих один на інший. Ада постукала в двері спеціальним кільцем-кнокером.

– А чому ти не повідомиш у чат? – здивувалася Аліса.

– Пан Гарбуз дещо чудернацький. – сказала Ада так, ніби це все пояснювало.

– Йду, йду, – почувся з будинку веселий голос.

За мить двері відчинилися, і на ґанок вистрибнув огрядний дядечко з довгою бородою. Він був вдягнений в широкі барвисті штани та смугасту шапку. Його сорочка з короткими рукавами рясніла різнокольоровими папугами.

– Ада! Сонечко моє! Як я скучив, – сказав він, стискаючи її долоні. – Привіт-привіт! – говорив він, тиснувши наші руки.

– То ви – діти Чанів? Ясно, ясно! Приємно вас нарешті побачити. Востаннє ви тут відпочивали років зо десять тому. Як летить час! Пам'ятаєте? Певно що ні, ви були зовсім маленькими. – і він показав рукою наш зріст на рівні свого коліна.

– Що будете пити? – далі вів пан Гарбуз. – В мене є чудовий напій! Л-И-М-О-Н-А-Д, – повільно вимовив він. – Знаєте про таку річ?

– Ні, – сказала Аліса, – а що то є?

– О! Це дуже натуральний старовинний напій. Не те, що сучасна принтерщина! Стара перевірена часом хімія: ортофосфатна кислота, диоксид вуглецю, азорубін та тартазин, – замріяно сказав він. – Пригощайтесь!

І пан Гарбуз з великою обережністю дістав з круглого білого ящика пляшечки з напоєм жовтого кольору. Напій був холодний, солодкий та щипав язика.

– Що це за ящик? – спитала Аліса.

– Це? О, це холодильна камера. – відповів пан Гарбуз.

– В домі? Навіщо?

– Моя любя панночко, не всі люди друкують свою їжу на принтерах! – посміхнувся пан Гарбуз.

– А звідки ж її тоді взяти? – вражено запитала Аліса.

– А ви знаєте, як добували їжу первісні люди на прадавній Землі? Вони її вирощували. Як ото ми зараз вирощуємо квіти. – і пан Гарбуз широким жестом вказав на свій пишний сад.

– Але, – занепокоєно промовила Аліса. – Я чула, що щоб виростити квіти та дерева, використовують добрива, які беруться, пробачте, з... гною?!

– Саме так. – підтвердив пан Гарбуз.

– Святий Зевсе! Яка гидота! – скривилася Аліса й підозріло покосилася на свій напій.
– Не переймайтеся так, юна пані! – засміявся пан Гарбуз. – Ходімо я вам дещо покажу.

І він провів нас залитим сонячним світлом садом до комори, де в одній з коробок зберігалися невеличкі гранули, що не мали ані кольору, ані запаху. Пан Гарбуз пояснив, що це перевірена часом хімія, яку використовують для вирощування рослин та у боротьбі зі шкідниками.

– Абсолютно натуральний та якісний продукт, – з гордістю говорив він. – Аміачна селітра, добрі старі пестициди. Я, на відміну від багатьох, не використовую в своєму господарстві НВТ. Всі ці нано-вуглеводні, хтозна який вплив вони матимуть у довготривалій перспективі. Але це що! Зараз я розпочинаю дуже цікавий проект. І він показав нам поштовий контейнер.

– Ранком я прилетів з ним з самісінького Нью-Токіо, – з гордістю і навіть пихою вів пан Гарбуз. – З історичних фондів. Законсервовано було безліч років. Велика коштовність. Але я спромігся дістати!

– Що це? – тепер Аліса здається зацікавилася.

– Пшениця!

Й пан Гарбуз розповів, що йому вдалося дістати рідкісні зерна пшениці того ж виду, що вирощувалися ще на пра-Землі. І він задумав амбітний проект: виростити врожай та спекти з нього (вірніше, з борошна) кекси до святкового ярмарку Дня Колонізаторів.

– Ви знаєте як виростити пшеницю? – вже з повагою запитала Ада.

– Уявлення не маю. – щиро зізнався пан Гарбуз. – Ба більше скажу, я певен, що у Ста Світах не знайдеться жодного спеціаліста, хто на практиці робив щось подібне.

Принтери! Все захопили принтери.

– То як ви збираєтеся впоратися з такою задачею? – не втримався я.

– Уява та натхнення, хлопчику мій. Уява та натхнення!

Я не очікував, що Аліса зацікавиться “технологіями пращурів”, але її вразив ентузіазм пана Гарбуза.

– Цікаво вміти робити те, що більше ніхто у світі не вміє, – пояснила вона. – Це вже не старі технології, а добре забуті старі, тобто інновація. А я люблю інновації, – жартувала сестра.

Коли Аліса попросилася до пана Гарбуза у помічники, той радо погодився.

– Звичайно! Зайві руки мені не завадять. – сказав пан Гарбуз. – Зараз дуже важливо визначити дату засівання поля. З того, що мені вдалося дізнатися, я зрозумів, що насіння має бути засіяно напередодні початку зниження температури.

І він ще довго розповідав нам про нюанси господарювання. З його розповіді стало зрозуміло, що це зовсім непроста задача. Виростити зерно, змолоти муку, спекти кекси – потрібно багато програмування, адже принтер має надрукувати не готові продукти, а інгредієнти до них.

– Такого ніхто досі не робив, – казав нам пан Гарбуз. – Батько Ади, пан р’Бebідж, зробив неоціненний внесок в цю справу. Без його допомоги і майстерності програміста

я навряд чи наважився б на такий експеримент.

З того дня кожні вихідні Аліса проводила у пана Гарбуза. Ми з Адою також приходили на кілька годин, щоб вигуляти Додіка та подивитися, як просувається справа. Додіку дуже подобалося повзати квітником, полюючи на сонечок, поки ми спілкувалися з сусідом. Під поле пан Гарбуз виділив чималу ділянку землі вздовж самісінької дороги. Спочатку прилетів старенький трактор і скопав землю.

“Мені дуже пощастило знайти такий старий агрегат, – повідомив пан Гарбуз. – Мій добрий друг, історик генетики з інституту Sonic Hedgehog, професорка Радчук позичила мені не лише п’ять кілограмів зерна, а й старовинну сіялку. Вона запрограмована на висадку зерна сітковим методом, на глибину п’яти сантиметрів та на такій же відстані одне від одного. Це дозволяє рослинам почуватися якнайкраще. Проблема, передусім, полягає в тому, що зерно довго пролежало у законсервованому стані. Ми й гадки не маємо, як воно зійде у відкритому ґрунті, тому ми створимо для нашого поля максимально сприятливі умови. Датчики вологи та світла допоможуть регулювати мікроклімат ділянки. На Флорі мало ультрафіолету, оскільки Альфа випромінює переважно в інфрачервоному спектрі. В садах та парках ми звикли вирощувати тньолюбні модифіковані сорти рослин, але з пшеницею буде складніше. Вона любить багато світла, тож потрібно додатково освітлювати ділянку.” – такою була його розповідь.

Ми з паном Гарбузом годинами сиділи за програмуванням садових приладів. Треба розрахувати оптимальну кількість фосфорно-калійних та азотних добрив, задати інтервал рН ґрунту, в якому зростатиме зерно. Все це ускладнювалося малою кількістю достовірної інформації, що ми мали. Пан Гарбуз, здається, початився з усіма знавцями Ста Світів – від істориків ботаніки до спеціалістів з економіки прадавнього світу. Зрештою все було готове, сіялка зробила свою справу, а на пульт керування почали надходити перші дані про стан справ на полі. І ми почали чекати сходів.

В наших умовах при температурі 20°C зерно мало прорости на 7-8 день.

– Спочатку воно набирає воду і розбухає, – пояснював пан Гарбуз, – потому з зерняти проросте корінь та колеоптіль. Колеоптіль – то перший лист, справа якого пробити землю та вибратися на поверхню, тоді він перестане рости і з’явиться більш м’яке зелене листя.

Аліса додала до приладдя маленьку камеру – і ми змогли спостерігати за тим, як проростають зерна. Рівно через тиждень ми побачили перші сходи, але повністю поле вкрилось зеленою ще за тиждень. Минуло трохи часу – і поле рясніло пучками зеленої трави. Тоді ж почалося зниження температури на Флорі.

Ми швидко відчували зміни: зранку потрібно було вдягати куртки, комахи ніби зникли, птахів стало менше. Пан р’Бєбідж перемістив коропів зі ставку у закритий басейн. Одного дня ми навіть побачили магнітний збирач, величезну літаючу тарілку, яка висіла під куполом і заманювала птахів у середину.

– Цей збирач потім поміщається у зореліт та відвозить птахів зимувати у зоопарк Флора-сіті, – пояснила нам Ада.

З кожним днем похолодання Аліса нервувала все більше і більше. І коли нарешті ранком ми прокинулись і побачили подвір'я, вкрите снігом, вона ледь не заплакала.

– Ну чого він мене не слухає? – бідкалася сестра. – Я кажу йому: пан Гарбуз, звідки ви взяли ту ідею, що пшениця виживе взимку? Справді, ну поглянь, листя жовкне і опадає! Все, що зеленим було, вмерло. А в школі сказали, що трава зійде навесні з зерняток, що перезимують у землі. Зерняток! А пан Гарбуз? Він виростив цілі кущі. І тепер все померзне! Все загине!

– А він що каже? – поцікавилася Ада.

– Та він гадки не має, що робить, – роздратовалася Аліса. – Каже, в старовинних дохмарних інтернетах збереглися якісь записи, і по ним виходить, що треба сіяти отак. Але я питаю – хіба то підходить для умов Флори? Хіба там сказано, скільки триватиме зима? А можливо, в них зими були коротші? В тих, хто ті файли думав?!

Того ж вечора після школи Аліса одягла Додіка і вирушила до пана Гарбуза. Вона хотіла подивитися на показання садових приладів, та мені здалося, що насправді вона прагнула вмовити сусіда перенести поле у штучну теплицю. Тепер я шкодую, що не пішов із нею, але тоді в мене було багато домашньої роботи, тож я повністю поринув у навчання. Ада ж поїхала на вокзал зустрічати брата – Ярослав мав приїхати на зимові свята. Отже, коли це сталося, Аліса і Додік залишилися самі.

Аліса саме оглядала рослини, коли почула дзвінкий голос Анжеліки.

– То он як виглядають немовлята! – сказала та. – Дивіться дівчата, вони насправді такі огидні, як про них кажуть. Не дивно, що нормальні родини не народжують дітей вдома.

Аліса звела очі. За невеличким парканом вона побачила Анжеліку з Софією та Лізою, що тепер неодмінно супроводжували нахабу.

– Чого тобі треба, Анжеліко? – спитала Аліса непривітно. – Йшла б ти собі додому.

– Буде мені нетутешнє дівчисько вказувати, де мені ходити моєю планетою! – вибухнула та. – Це ви повинні забратися геть! Ненормальні! Водяться з роботами, вирощують дітей з народження. Порсаються в землі! Дівчата, подумайте, вони з цим прищелепкуватим Гарбузом вирощують їжу. Яке дикунство!

Дівчата з натугою зареготіли.

– А тобі що? – спитала Аліса. – В усіх Ста Світах роботи зрівняні в правах з людьми. Навіть на такій відсталій планеті, як Флора, з цим мали б змиритися.

– Мої батьки кажуть, що це деградація. – Сказала Анжеліка. – І саме через таких людей, як твої батьки, таке стало можливим. Що далі? Почнемо вирощувати їжу? Або почнемо народжувати дітей, як в первісні часи? Ти хочеш, щоб в твоєму животі зростало таке створіння, Софія?

– Святий Зевсе, ні! – Відповіла та.

– А потім, – продовжила Анжеліка, впритул дивлячись в сестрині очі, – дитина розриває материнський живіт і виходить назовні. Це так натурально, так екологічно,

так прогресивно, як і товаришувати з роботами!

– Не верзи дурниця! – розізлилася Аліса.

– Що? Правда очі коле? – шипіла Анжеліка. – А ваша трава? Навіщо це все? Що ви робитимете далі? Може, почнете їсти тварин?!

– Ну все, годі! Забирайся геть! – крикнула Аліса.

Та Анжеліка схопила жменю снігу, зліпила з нього кулю і жбурнула в Алісу. Проте сніжка втрапила у Додіка, який сидів поруч у візочку. Аліса оскаженіла, підняла перший ліпший шмат снігу та відповіла тим же, поціливши Анжеліці у самісіньке обличчя.

Анжеліка заверещала.

– Вона мені в око попала! Я розкажу батькам! Ти пошкодуєш!

Однак вони таки швидко забралися геть.

На крики з дому прибіг пан Гарбуз. Все це Аліса розказувала мені пізно ввечері перед каміном. Пан Гарбуз зв'язався з паном р'Бєбіджем і той забрав Алісу і Додіка додому. Мік поговорив з панами Переями, а камери підтвердили, що першою почала Анжеліка тому Алісу лише формально пожурили.

– Дивись, що дав мені пан Гарбуз, – сказала Аліса. – Він змолв частину зерен, що були на посів, щоб потренуватися.

На долоні в Аліси лежав маленький симпатичний кекс.

– А ще пан р'Бєбідж допоміг роздрукувати суміш для кексів. Вони знайшли стару програму для кулінарів – це такі люди, які люблять щось готувати самі. Там є готова суміш з борошна, яєць, родзинок і всякого такого. Друкуєш її на принтері, розливаєш у форми – і печеш у мікрохвильовці. Пан Гарбуз додав своє борошно прямо у ту суміш та залив молоком. Дуже смачно! Спробуй!

Я відкусив маленький шматочок, було солодко, але їсти після вечері мені не хотілося.

– Ти не будеш? – спитала Аліса.

Я хотів був сказати, що залюбки поласую кексом завтра, та Аліса вже проковтнула його. Аж раптом вона сіла поруч і заплакала. Я обійняв сестру за плечі і сидів, дивлячись на вогонь, поки вона не заспокоїлася.

Розділ 5

Закінчувався останній тиждень навчань перед новорічними святами. Узгодження дати свят у Ста Світах потребувало неабияких обчислень. На всіх планетах-супутниках час йшов по різному, схід та захід Альфи ніяк не співвідносились з прийнятою тривалістю доби та літочисленням. Ми мали окремо вивчати астрономію у школі, але в старших класах, тому що розрахунки вимагали вже деякої математичної обізнаності. А поки ми просто дізналися, що цього року на Флорі Новий рік припадає на 12 січня, а тому у школі підбивали семестрові левели та готувалися до зимової вакації. Аліса отримала сьомий левел майже з усіх предметів, Ада лише трохи відставала по хімії, я ж мав доволі посередні успіхи. Особливо важко мені давалися мистецтво та музика, натомість я мав сьомий левел з історії суспільства та літератури.

А вдома Чан та Мік готували розкішне свято. На Флорі, на відміну від Нью-Токіо, полюбляли тишу і вишукану млявість, але Новий рік ставав винятком. З 1 по 20 січня Флора перетворювалася на сяючу зірку: тисячі вогнів мерехтять довкола, кожний маєток оздоблено гірляндами, химерними голограмами та чудернацькими льодовими скульптурами. Одним словом, свято пихи і несмаку, як казав Мік. Але традиції – то святе, заперечував Чан, тому наш маєток мерехтів чи не найдужче, скульптури велетенських крижаних драконів виблискували на сонці, а на всі повідомлення від Чана в моїй голові лунала новорічна пісенька, яка мені встигла остогидіти до нестями.

Подружжя р'Бєбіджів заклопотано снувало маєтком. Кожну годину щось доставлялося, прибувало, розпаковувалося: контейнери, пачки, листи та листівки прибували нескінченною зливою. Атмосфера урочистого хаосу ширилася Флорою.

Більшу частину дозвілля Ада проводила з Ярославом. Її брат - високий стрункий юнак, як і годиться роботу, виявився білявим блакитнооком красенем. Він працював у наглядовому департаменті Європи, в групі криміналістів, що спеціалізуються на тяжких злочинах. В його обов'язки входили збір та дослідження доказів з місць скоєння убивств. Оскільки на Флорі таких злочинів не траплялося років зо триста, то працювати тут криміналістом було б неможливо. Проте загалом в Ста Світах ситуація не настільки спокійна.

Незважаючи на величезну кількість населення Нью-Токіо, супутника і одночасно найбільшого міста Ста Світів, тяжкі злочини трапляються там не надто часто. Здебільшого це крадіжки і тезів (індивідуальних транспортних засобів) та різноманітні види шахрайств. Ошукати довірливих туристів в Нью-Токіо – це класичний спосіб виправити своє фінансове становище для тутешніх волоцюг та нероб.

Інша справа – зовнішні супутники системи. Далі від Зевса знаходилися супутники менших розмірів, які не мають рідкого ядра. В них немає магнітного поля, немає атмосфери, на деяких немає і крижаної води. Життя там суворе та небезпечне.

Великий рівень радіації, загроза викидів Альфи – на далекі супутники прямували шибайголови, авантюристи та злодії, що прагнули уникнути покарання. Туди летять за швидкими грошима, ризиком та пригодами.

На віддалених супутниках існують переважно видобувні підприємства: важка, хімічна, атомна промисловість. Рівень життя, медицини та економіки на зовнішніх світах не надто високий – подекуди жінки там ще народжують дітей, а в медицині переважає фармакологія. Ці супутники мають відповідний рівень злочинності, адже люди не цінують життя, якщо воно проходить у таких важких умовах.

Європа – то останній великий супутник, на якому панує закон. Він же форпост, передня варта на захисті цивілізації Ста Світів. Робота у наглядовому департаменті Європи вважалася небезпечною та водночас героїчною. Більшість хлопців мого віку мріяли стати детективами та криміналістами, тому знайомство з Ярославом справило на мене неабияке враження.

Ярослав був стриманим і спокійним юнаком. Говорив просто, на всі натяки та прохання розказати про жахи зовнішніх планет реагував посмішкою та ввічливо ухилявся від відповіді. Відмовлявся говорити з Міком на політичні теми. Якщо в Ярослава і була власна думка з приводу дій влади, то тримав він її при собі. Мені дуже подобалася його легка вдача. Я бачив перед собою доброго, розумного та сміливого юнака.

Останнього навчального тижня я наважився завітати в кабінет пана Кадима.

– Я хочу написати статтю для річного випуску Вісника, – сказав я.

– Чудово, – відповів пан Кадим. – Я радий, що ти нарешті наважився. Обговори подробиці з Лізою, вона триматиме мене в курсі справ.

В піднесеному настрої я знайшов Лізу у зеленій аудиторії та повідомив про дозвіл пана Кадима.

– Вже маєш тему? – запитала вона.

– Так. Я писатиму про драконів Флори.

– Драконів? – здивувалася Ліза.

– Так.

– Дивна тема. Я сподівалася, ти напишеш щось на кшталт “Погляд нью-токійця на життя у провінції”. Було би резонансно та гостро.

– Можливо іншим разом, – відповів я.

– Добре, – зітхнула Ліза. – Нехай будуть дракони. Але ж ти знаєш, що це лише легенда? Не хочу, щоб Вісник перетворився на жовте видання про викрадення прибульцями!

– Пан Кадим пообіцяв, що я зможу написати на будь-яку тему, що мене зацікавить, – нагадав я.

– Так, так. – звела очі Ліза.

Незважаючи на скептичну реакцію Лізи, я був впевнений, що хочу написати про драконів. Спочатку це була лише інтуїція, та коли я почав шукати подробиці цієї легенди – назву зорельоту “Сміливий” або імена загиблих працівників – я стикнувся з

дивним супротивом інформаційних хмар. Насамперед я, як годиться, подав запит з сайту шкільної бібліотеки. Я просив у міського архіву документи щодо пригод, які траплялися в період прокладання підземних тунелів. Мені чемно відповіли, що для таких запитів потрібні дорослі права доступу. Не проблема, вирішив я, та попросив Чана про допомогу. Підкреслено ввічливо міський архів наказав уточнити, яка саме подія нас цікавить і коли саме вона відбулася. Але ж це я й намагався з'ясувати! В мене склалося враження, що вони спеціально ухиляються від відповіді. А це могло означати лише те, що їм є що приховувати!

Тож я сидів у бібліотеці і думав, що ж робити далі. Незважаючи на те, що всі книжки, документи та газети зберігалися у хмарах, шкільна бібліотека мала власне приміщення. Воно було стилізовано під маленьку кав'ярню в класичному стилі поп-арт. Стіни прикрашали репродукції знаменитих графіті та класичні роботи старих майстрів – Елвіси Воргола та тістечка від Вейна Тібо. Навколо яскраво червоних столів, що виблискували імітацією старовинного пластику, височіли загальновідомі скульптури Марісоль Ескобар.

Невдовзі до мене підійшла бібліотекарка – нею виявилася літня жінка-робот. Її обличчя не виказувало ніяких емоцій, рухалася вона стримано та безшумно.

– Чим я можу допомогти пану? – запитала вона з ледь помітною посмішкою.

– Я шукаю якісь відомості про драконів Флори, – сказав я.

– Легенди про драконів викладено у путівнику по Флорі. Пан бажає отримати посилання у чат?

– Ні, мені потрібні не легенди! – у розпачі вимовив я.

– Тоді я не знаю, чим можу вам допомогти. – спокійно відказала бібліотекарка.

Вона повернулася щоб піти, коли до бібліотеки зайшла Ада.

– Ось де ти! – здивувалася вона. – Я скрізь тебе шукаю. Ти обіцяв допомогти з літературою, що виражає автор, що не виражає. Оце все!

– Ви друзі? – раптом спитала бібліотекарка.

– Так, пані Віро! – посміхнулася до неї Ада. – Це Сем, я про нього розповідала. Він шукає інформацію про те, що сталося на Флорі у часи Колонізації. Ви не можете нам допомогти?

– То он як... – пані Віра сумно усміхнулася та похитала головою. – Я можу дістати для вас перелік документів щодо "інциденту №10-69-3". Та нажаль, для запиту їх розархівування потрібний вищій доступ.

– Інцидент №10-69-3?! – вражено запитав я. – Але що ви про це знаєте?

– Я нічого не знаю, молодий пане, – стримано відповіла пані Віра. – Я – літній робот, бібліотекарка, що просто виконує свою роботу. Я дам вам список, подякуйте за це Аді, але це все, що я можу для вас зробити.

Я зрозумів, що даремно задавати пані Вірі інші питання. Ми подякували, завантажили перелік та забралися з бібліотеки. Дорогою додому Ада раптом сказала:

– У Ярослава є доступ до урядових документів.

– Думаєш, він погодиться нам допомогти?

– Чому ні? Ці файли– не державна таємниця. Це історичні документи та й годі. Минуло занадто багато часу, вони вже не можуть бути таємними. Ми, як громадяни Ста Світів, маємо повне право на їх отримання.

– Формально так, але ти ж бачиш, яку навколо цих файлів розвели бюрократію, – зітхнув я.

– Я попрошу Ярослава! – рішуче відповіла Ада.

Тим часом навчання закінчилося, почалися зимові вакації. Ставок геть замерз, а одного ранку Ада сказала, що час ковзанів настав. У Нью-Токіо ми з Алісою полюбляли ходити на ролердром, тому я думав, що й на ковзанах зможу їздити. Та виявилось, що це не зовсім одне й те ж саме, тому майже цілий день ми витратили на те, щоб почуватися упевнено. Ада підключила ставок до головного комп'ютеру, тоді система почала пропонувати нам різні вправи. Крига підсвічувалася стежками, по яких ми мали їхати, за вправність ми отримували левели. Всі так захопилися, що перестали помічати холод і те, що від кожного нашого подиху з рота йде пара. Темнішало, але всюди сяяла підсвітка, маєток мерехтів вогнями, мені на мить навіть здалося, що ми знову вдома, у Нью-Токіо.

Але вдома на нас чекала сварка.

– На Новий рік має бути індичка! – голосно заперечував Чан. – Завжди на Новий рік подають індичку! Чому тобі треба все зробити по-своєму?

– Послухай лишень, – підвищував голос у відповідь Мік. – Це теж новорічна страва. У скандинавських народів традиційно готується ялинка в кисло-солодкому соусі. Ти знаєш, що мій рід походить з прадавньої Італії. Це скандинавська країна пра-Землі. Чому ми маємо кожен рік їсти твою індичку? А як же традиції мого народу?

– У Ста Світах всі їдять індичку, – лютував Чан. – На шеддім нам здалася твоя Земля?

– Я дістав цю програму у давнього друга! Тільки уяви, чого мені це коштувало! Ялинку в кисло-солодкому подаватимуть у Великому холлі в Нью-Токіо. Це новинка цього року! Просто шик! Якщо ми поїхали жити в село, то я хочу хоча б їсти щось популярне на Новий рік.

– А, то мій рідний супутник – це село?! Нагадай, а чи не твоя ідея була переїхати сюди?

Ми дещо розгублено спостерігали за батьками, аж раптом почувся голосний крик: Додік прокинувся і виповз з іншої кімнати. Сварка батьків налякала його і він голосно заплакав. Мік та Чан враз замовкли та побігли до малого. Опинившись на руках, Додік швидко заспокоївся.

Зрештою присоромлені батьки погодилися робити обидві страви головними на новорічному столі. Я ніколи не куштував ялинку, тому дуже зрадив, тому що індичка натомість була моєю улюбленою стравою. Це одна з небагатьох речей, яку не друкують на принтері, а купують на ярмарку. Індички ростуть на спеціальних фермах. Перед святом люди летять на ярмарок або у великий торгівельний центр і довго

обирають індичку, що стане окрасою столу. Це дуже давня традиція, бо ж як яскраві вогні, льодові скульптури та сніг індичка була символом Нового року. Періодично з'являлися ті чи інші програми для принтеру, але справжню індичку не надрукуєш. Тож ми з радістю вирушили на Флору-Т з Чаном, щоб вибрати її.

Флора-Т розташована в найменшому куполі та містить лише космодром і декілька торгових центрів, куди доставляли товари з усіх Ста Світів. А зараз майже весь простір купола займав новорічний ярмарок: безліч маленьких крамниць пропонували рідкісні рослини, витвори мистецтва та колекційні дрібнички. Чан, я та Аліса прилетіли на Флору-Т вранці. Людей ще було небагато, але всі крамнички відкрилися. Поки ми ласували помаранчевим пуншем зі справжнім флорійським медом, Чан вивчав карту ярмарку.

– Ну, ось, – нарешті сказав він. – Ферма знаходиться у самісінькому центрі!

І ми рушили крізь лабіринт з наметів та атракціонів. Повз нас проходили перевдягнені актори, туристи з заспанними очима, заклопотані власники ресторацій та продавці солодошів. Пройде декілька годин – і ярмарок перетвориться на суцільну зливу з людей та роботів, все потоне в вирі музики, танців та дитячого сміху. Навкруги пахтіло кавою та пряниками. На Флорі-Т і у Флора-сіті не понижували температуру, а святкову атмосферу створювали штучний сніг та голографічні дзеркала. Побачивши літаючий у повітрі напис “Свіжа індичка від виробника”, ми зайшли у великий павільйон. До нас миттєво підбіг огрядний чоловік в бузковому комбінезоні:

– Вітаю! – широко посміхаючись промовив він. – Свіжі індички, тільки-но привіз з Терри. Дуже смачні і великі. Спеціально спочатку на Флору завітав.

– Дякую, – відповів Чан. – Сем, Аліса, вибирайте!

І Чан залишився розмовляти з чоловіком, поки ми бігали між довгими рядами ферми.

Terra Nullius або просто Терра – єдиний супутник Зевса, що має власну атмосферу, і перша колонізована планета Ста Світів. Атмосфера Терри не надто підходила для людського дихання, вона була занадто щільною, а крім того, на Террі лютували вітри. Проте це була єдина планета у системі Альфи, де існувало власне позаземне життя. На Террі росло безліч чудернацьких рослин, переважно вони мали червоне й навіть чорне забарвлення та були пристосовані до браку ультрафіолету і важких умов життя. Індичкою називалася гігантська чорна квітка, що росте лише на Террі та є дуже дуже смачною. Великі торгові зорельоти-ферми летіли з Терри з врожаєм індичок та перевозили його у спеціально створених умовах у найвіддаленіші куточки Ста Світів. Індичка – це те, що об'єднувало мешканців Європи та Флори, Нью-Токіо та зовнішніх супутників. Смак дому та смак Нового року.

– Як тобі оця? – спитала Аліса, вказуючи на квітку розміром з Додіка.

– Жартуєш? Навіщо нам така велика індичка? Ми ж не світський прийом збираємо. Буде лише родина і проекції, а вони не їдять.

– Так, – погодилась Аліса, – тоді давай візьмемо оцю.

І вона показала на незвичайну індичку, яка мала червоне забарвлення краю пелюсток, до того ж з перламутровим відливом. Я погодився, а Аліса обережно підійшла до

квітки. Обома руками вона лагідно обійняла бутон – і він вмить закрився від її дотику. Тоді вона потягла вгору і зірвала квітку з стеблини. Це треба було робити обережно, щоб не пошкодити цибулину. Індички не росли в земних умовах, але цибулини, що їх повернули додому, могли плодоносити роками. Після свят зорельот-ферма полетить на Терру та чекатиме наступного врожаю просто на поверхні планети.

Нарешті настав останній день року. Всі приготування закінчилися: вітальня святково прикрашена, голографічні дзеркала налаштовані. Хоч нас в домі небагато, та ми чекали у гості друзів, дідусів та бабусь, братів та сестер з усіх куточків Суспільства. Звичайно, не всі могли прилетіти до нас, як Ярослав, але голографічні дзеркала допомагали досягти максимального ефекту присутності. Гість міг ходити кімнатою, розмовляти і навіть торкатися нас, якщо зв'язок був стабільний. Тільки час від часу виникали перешкоди, що світловим мерехтінням пробігали по зображенню та нагадували про те, що перед нами голографічне відображення, а не жива істота.

Я підійшов з подарунками до святкової кулі – вона традиційно висіла біля каміну та повільно оберталася навколо власної вісі. Святкова куля – це головна принада Нового року, навіть важливіша за індичку. Це одночасно краса та розвага. Куля складається з усіх подарунків, що дарують на свята один одному. Чим більше подарунків – тим більшою стає куля, що ширяє у повітрі під дією силового поля. На перший погляд, це безневинна іграшка, та куля – це витвір математичного мистецтва. Вона точно розраховує вагу та об'єм пакунка, а згодом вибудовує систему, що обертається навколо центра мас. Я додав свої пакунки, куля поглинула їх з приємною мелодією та світловим сигналом. На якусь мить система втратила рівновагу, і пакунки почали хаотично обертатися, та поступово вони знов набули порядку. Я бачив, як оберталася коробка від Чана, трохи менша від Міка. Для мене був невеликий пакунок від Ярослава та два пакунок від пана і пані р'Бebідж. Ні від Аліси, ні від Ади подарунків ще не було. Я подумав, що це дивно, бо Аліса зазвичай перша бігла до святкової кулі.

Дівчат ніде не було видно аж до самого вечора. І нарешті побачивши їх, я зрозумів, чому: Аліса та Ада вбралися в пишні сукні, на головах у них височіли химерного виду капелюшки з пір'ям, камінням та штучними квітами. Вигляд вони мали доволі смішний, але я нічого їм не сказав, аж так поважно вони поводитися. Мік та Чан вийшли у святкових костюмах, пан та пані р'Бebіджі також виглядали дуже урочисто. Додік скидався на квітку в пишній сукні, рясно прикрашеній мереживом. Натомість ми з Ярославом вдяглися в звичайний повсякденний одяг.

Спочатку до нас завітали батьки Міка. Бабуся та Дід Сімоні зустрічали Новий рік у подорожі по горах Немезіди. Вони були балакучі, усміхнені та вкрай емоційні. Вони плескали в долоні, кричали і сміялися, корчили кумедні пики для Додіка та питали нас про шкільні будні. Потім пролунав дзвінок від подружжя Чанів. Вони – повна протилежність подружжю Сімоні. Тихі, весь час серйозні, з ледь помітною усмішкою. Вони тисли усім руки, розпитували про справи і бажали щастя у новому році. А потім Додік почав плакати, то ж пані р'Бebідж пішла вкладати його спати, а Чан додав

музики й ми повсідалися за стіл. Пан р'Бєбідж з Адою принесли святкові страви, ми з Алісою приготували напої. Дзвінки почалися один за одним, та й гості постійно приходили. Спочатку це були численні брати та сестри Міка, потім знайомі з роботи та навіть наші друзі з Нью-Токіо. Пані Трускавка надіслала листівку, вони з Вовою поїхали святкувати новий рік на курорт Вулкану. З Хемі я провів святковий сеанс радіозв'язку.

Тепер кожен приймав гостей окремо. Деякі дзвінки тривали годину, а деякі по кілька хвилин. Мені подарували купу віртуальних листівок, а я розіслав подарунки всім, кого знав. Опівночі гості розійшлися.

– Прийшов час спробувати ялинку! – оголосив Мік, розкладаючи щось схоже на желе по тарілках.

– Святий Зевсе! Це жахливо, – сказав Чан, скуштувавши шматок. – Воно кисло-солодке!

– А чого ти очікував від ялинки у кисло-солодкому соусі? – спитав Мік.

Але тарілку він тихенько відсунув. Спробувавши ялинку, так зробила й Аліса, а потім я та Ада.

– На щастя у нас є індичка, – посміхнувся пан р'Бєбідж, а всі зареготали.

Близько другої ночі до нас завітав пан Гарбуз. Він сказав, що в нього видався веселий Новий рік, хоча більшість друзів прийшли лише голографічно. Пан Гарбуз стояв посеред вітальні з великим мішком і казав:

– Вас так багато, що я не зміг узяти всіх подарунків у руки. Прийшлося тягнути їх у мішку. Так, перші діти – Аліса, Ада та Сем, це для вас. Привіз з самісінької Пандори!

– Що то за Пандора? – голосно прошепотів Чан.

– Ой, це таке поселення постлуддизтів, – відповів Мік. – Вони вважають, що треба відмовитися від технологічного прогресу і жити у гармонії з довкіллям. Цікаві люди до речі...

– В мене лише одне питання, – перервав його Чан. – Вони кажуть це, живучи під куполом?

– Не треба спрощувати проблеми, що піднімає вчення постлуддизму! – обурився пан Гарбуз. – Справа не в тім, щоб жити ззовні. Всі розуміють, що з втратою Землі це стало неможливим. Але якщо Суспільство забуде про свої витoki, втратить навички виживання на планетах земного типу, то як тоді воно повернеться до натурального господарювання?

– Так! Але ми не втратили Землю, – сказав Чан. – Завдяки технологіям наші пращури покинули Землю замість того, щоб загинути на ній натуральним і цілком природнім шляхом.

– Можливо. – легко погодився пан Гарбуз. – Та хіба наші пращури, ваші пращури, не розглядали велику Колонізацію Зевса, лише як ланку на шляху до пошуків планет земного типу? Хіба всі не прагнуть жити під відкритим небом, дихати повітрям атмосфери та купатися у справжніх океанах?

– Поки що це, нажаль, лише наукова фантастика. – посміхнувся Чан. – Ми маємо те, що маємо. Сто Світів – це єдина домівка, яка в нас є.

– І так і буде, якщо ми не будемо вчити наших дітей прагнути до нових зірок! – відповідав пан Гарбуз. – Неолуддизти – не маргінали, як декому вважається, не неосвічені фантазери. Серед них є історики, біологи, фахівці з прадавнього господарства. Вони збирають інформацію про старовинні знання з різних видів ремесел, навчаються самі та передають ці навички нащадкам. Хтозна коли, але все це обов'язково знадобиться у майбутньому.

– То ось чого Аліса бігає до вас майже кожний день? – сміявся Мік. – Ніколи б не подумав, мала, що ти цікавишся відсталими технологіями!

Аліса надулася.

– Це не відсталі технології, – сказала вона. – Це наша історія. Невже ви ніколи не мріяли зробити щось з нуля? Власноруч? Я раніше не замислювалась про те, звідки походять наші технології і знання. Ну є воно собі і є. Але ж десь був початок?

– Як гарно, – раптом перервала розмову Ада, яка розкрила свій пакунок.

Я також розгорнув свій. Пан Гарбуз подарував нам рюкзаки з цікавого матеріалу. Вони були майже однакові, та все ж різні.

– Ручна робота! – з гордістю повідомив пан Гарбуз. – Ця тканина виготовлена з рослинного матеріалу. Водорості Терри! А вишивка робилася вручну, голками та нитками.

– Дивовижно! – сказала Аліса, роздивляючись яскраві візерунки.

– Для вас в мене теж дещо є. – підморгнув батькам пан Гарбуз, – Саме те, що потрібно для скептиків.

І він дістав з мішка пляшку з бурштиновим напоєм.

– Ірландський віскі за технологією з пра-Землі! Натурального бродіння, витриманий у дерев'яних діжках.

– Оце файно! – схвалив Мік. – Це ж традиційний напій моїх пращурів.

– Ти ж казав, що походиш з Італії. Це ж скандинавська країна. – обурився Чан.

– Саме так, – підтвердив Мік. – Ірландія – це провінція Італії. Я бачу, ти зовсім не знаєшся на історії, друже.

– Я вивчав в університеті новітній час, – образився Чан.

Настав час розкривати подарунки: батьки подарували мені іграшковий космодром, Аліса отримала набір юного хіміка. Потім ми пішли з паном Гарбузом дивитися на феєрверк. Купол на наших очах вкрився візерунками, небо сяяло та мерехтіло, звідусіль лунала музика. Ми кричали "Салют!", танцювали та бажали одне одному веселого Нового року. Виснажений, я повернувся до ліжка на світанку та впав без сил. Здається, я проспав до обіду.

Розділ 6

Хоча зимові канікули ще тривали, ми мусили їхати з класом на екскурсію до природничого музею. Відверто кажучи, я з більшим задоволенням катався би на ковзанах та санчатах. Але нічого не поробиш.

Вранці, напередодні подорожі, до нас у дитячу зайшла Ада.

– Я з подарунком, – пошепки сказала вона.

Ада простягла мені конверт. Всередині я побачив пластикову картку.

– Універсальний ключ. – пояснила Ада. – Позичила у Ярослава. З його допомогою ми зможемо дістатись у тунелі під Флора-сіті. Якщо дракони – не казка, то там можуть лишитися сліди...

– Ти поцупила у брата універсальний ключ? – здивовано спитав я.

– Це твій подарунок на Новий рік. Я скопіювала код, Ярослав не помітить нічого.

– Так. Але ти вкрала ключ. Я не думав, що ви здатні на таке.

– Хто “ви”? – швидко спитала Ада, а її погляд прошив мене наскрізь.

– Не має значення. – мені раптом стало соромно.

Натомість Аліса дивилася на Аду з захопленням.

– Розумієте, – стала пояснювати Ада. – вони всі щось приховують. Я попросила Ярослава дістати для нас документи з переліку. Він погодився, але якось невпевнено. А мама з татом – вони щось знають про це, це точно. Але не говорять мені! Тому я і скопіювала ярославів ключ.

– А можна мені з вами? – заплескала в долоні Аліса. – Обожнюю таємниці.

Я охоче погодився, бо давно не бачив сестру такою радісною. Останніми днями вона ставала дедалі похмурішою та роздратованою. Я намагався дізнатися, в чому справа, але вона неохоче зі мною розмовляла. Одного дня я побачив, як вона плаче. Аліса лежала на ліжку у одязі та ридала, заховавши голову в подушку. Я почав допитуватися – і вона сказала, що її дістали Анжеліка з компанією.

– Ти спілкуєшся з ними в особистому чаті? – здивувався я.

– Ще чого! Я навіть авторизацій їх не знаю. Це загально-шкільний чат, там вивішують наші завдання. І ці дурепи налаштовують усіх проти мене.

– Це через те, що ти поцілила в Анжеліку сніжкою? – спитав я.

– Не зовсім. – Аліса замислилася. – Розумієш, вони дістають Аду, тому що вона робот. А мене – тому що я дружу з роботом. І вони говорять про нас різну гидоту.

– Невже тебе хвилює думка цієї Анжеліки? – не міг зрозуміти я. – Ось Ада ніби не хвилюється.

– Ні! – вигукнула сестра. – Я не можу так, як Ада. Я ж лише людина! Тобто я хотіла сказати, що я ж не робот... я не можу... так спокійно реагувати, як вона.

– То ти вважаєш, Ада така стримана, бо вона не людина? – зацікавився я.

– Зевсова сила! – зашипіла Аліса. – Ти геть ідіот!

І вона відвернулася, заховала голову у подушки і більше не реагувала на мене. Я хотів поговорити з Адою, але так і не зміг наважитися.

Менше з тим, тепер Аліса була у піднесеному настрої. Ми швидко зібрали наплічники, що подарував нам пан Гарбуз. Взяли по пляшці води. Ада надрукувала бутерброди.

– Ой, мені не треба! – сказала Аліса. – Як ви ще можете думати про їжу після тістечок?

– Яких тістечок? – здивувалися ми з Адою.

– В моєму рюкзаку було три кекси від пана Гарбуза, – пояснила сестра. – От лихо! Напевне це подарунок на нас усіх. А я все з'їла...

– Нічого страшного, – заспокоїв я її. – Ти не могла знати. Якщо пан Гарбуз хотів пригостити всіх, міг би розкласти окремо.

Поки дівчата збиралися, я встановив нові програми для фотографування на свій імплант – потренувався робити зум, налаштував серійну фотозйомку у десять кадрів на одне кліпання очима. Завантажив нові фільтри та спробував накласти їх на світлини з галереї – виходило непогано.

Нарешті ми зібралися, а пан р'Бebідж відвіз нас на вокзал. В цей час тут було небагато народу, лише шкільні екскурсійні мінібуси та вчителі, що метушилися навколо них, намагаючись не розгубити своїх учнів. Ми стояли втрюх, коли раптом пані Августа потягла Алісу за руку.

– Швидше, швидше! Сюди! – кричала вона, пхаючи Алісу в автобус. – Так, все! Цей повний, відправляйте.

Пані Августа вдарила долонею по корпусу буса – і той ніби від її поштовху плавно злетів угору.

– От лихо, – прошепотіла Ада. – Вона летить разом з Анжелікою!

– І вона вхопила мій рюкзак замість свого, – відповів я. – Там універсальний ключ. Нічого, зустрінемося по приземленні.

Через вікно автобусу я побачив розгублене Алісине обличчя. Я намагався зв'язатися з Алісою у чаті, але мінібус вже опустив протирадіаційні щити, через які сигнал не проходив. Тоді я почав вимахувати руками, але насправді я неабияк занервував. Як пізніше виявилось, даремно. Ада потягла мене в наступний автобус, але там бракувало місця. Поки ми чекали на свою чергу, минали хвилини. Нам “пощастило” летіти з молодшими класами. Хтось захотів їсти, хтось у туалет, вся ця метушня зайняла чимало часу.

Нарешті ми прибули у Флора-сіті. Наш мінібус приземлився щонайменше на півгодини пізніше, ніж той, де була Аліса, а сама вона кудись зникла. Я намагався постукати у її чат, та розумів, що це даремно – її аватар неактивований. Або сестра поза сигналом, або вимкнула чат.

– Мерщій, – зашепотіла Ада. – Ми повинні відійти від групи.

Вона смикнула мене за рукав і ми заховалися за колоною, а тоді прослизнули в інший павільйон.

– Вони помітять, що нас немає! – сказав я.

– Навряд. – відповіла Ада. – Вони авторизують всіх по імплантах, я влізла у базу та прописала наші ідентифікатори.

– Ти влізла в шкільну базу?! – приголомшено вигукнув я.

– Ой, це дрібниці. Їх фаєрвол, здається, розрахований на таких, як ви.

– Таких як “ми”?! – мимоволі всміхнувся я.

– Я не це хотіла сказати. Та зараз не час для уроку програмування! Дивись!

Я поглянув у вказаному напрямку. Анжеліка з дівчатами стояла озируючись навкруги. Поряд метушилися вихователі, купа дітей з молодших класів. Годі й чекати, що хтось помітить нашу відсутність. Та Аліси ніде не видно.

– Анжеліка коситься у бік комунікаційних тунелей. – вивела Ада.

– Навіть якщо Аліса пішла туди без нас, то як нам туди потрапити? Ключ залишився у неї.

– У мене є копія.

– Ти зробила копію? – я був вражений.

– Вибач, Сем, але ви, люди, такі непередбачувані створіння. Я мала перестрахуватися.

– О, повір, про вас, роботів, я тепер такої ж думки! – не втримався я.

Ада подивилася на мене з усмішкою.

– Добре, пішли. Зараз нас ніхто не помітить.

Ми побачили, як екскурсійна платформа з Анжелікою та її подругами поїхала з вокзалу. Тож шлях до тунелей вільний. Вокзал майже повністю автоматизований, тому маючи пропуск, можна не надто перейматися тим, що нас зупинить хтось з працівників. Ми дісталися до величезних білих дверей, що ховалися під пластиковою огорожею. Ада дістала ключ та піднесла його до терміналу – двері пікнули, а тоді тихо розчинилися. Ми потрапили у тунелі: перші метрів з двісті ми йшли по звичайному білому коридору, пофарбованому акрилпластом, але за наступними дверима тунель ставав темніший. Здавалося, сюди рідко заходили працівники. Ми побачили перші розгалуження. Куди пішла Аліса? Її чат все ще вимкнений.

– Чи є за наступними дверима кисень? – спитав я.

– На стіні я бачила карту аварійних виходів, - завантажуючи світлину в спільний чат відповіла Ада. – З неї видно, що тунелі не виходять за купол. Вихід на поверхню супутника є лише з головного шлюзу вокзалу.

Ада ввімкнула ліхтарик. Далі тунелі не освітлювалися і, здається, не обігрівалися. Мені стало зимно, я важко дихав, хоча не міг зрозуміти - ставало менше кисню чи я просто перелякався. Біля стіни одного з відгалужень тунелю я побачив шолом скафандру. Зазирнувши всередину, ми знайшли непритомну Алісу. Я кинувся до сестри – вона сильно спітніла і важко дихала. Її руки були збиті у кров.

– Аліса!

Вона підвела голову та поглянула крізь мене. Очі блищали.

– Аліса. Що сталося?

– Дракони, – сказала вона. – Вони тут. Треба тікати!

Аліса підхопилася на ноги та вчепилася у шолом. Ада допомогла їй йти. Я швидко оглянув кімнату, зробив миттєві знімки. Роздивитися навкруги мені не вдалося, Аліса перелякано озиралась та смикала Аду за руку. Ми чимдуж чкурнули до виходу. Коли ми випірнули з тунелю, Аліса знову мало не зомліла. Ада підхопила її під руку та потягла до зали очікування.

– Я принесу води, – сказав я і пішов до вокзальних автоматів.

Там я раптом зрозумів, що зголоднів, тому разом з водою придбав принтерних напівфабрикатів. В одному пакеті містилося три страви на вибір – достатньо натиснути на відповідний ярлик та зачекати кілька хвилин для готування.

– Аліса заснула, – сказала Ада, коли я повернувся в зал очікування з полуничними варениками.

– Вона тобі щось пояснила? – спитав я з надією.

– Небагато. Вона дуже дивно поводитися. Я думаю, вона сильно злякалася. Це Анжеліка! Вона її налякала!

– Але дракони! Аліса сказала, що у тунелях були дракони!

– Я не думаю, що це можливо, – невпевнено відказала Ада.

– Пробач, Ада, я тепер не знаю, якої ти про нас думки, але ми не божевільні фантазери. Я вірю сестрі!

Я підійшов до Аліси, що спала на зручному вокзальному кріслі, та вмовився поруч. Крісло прийняло форму мого тіла, тієї ж миті я ніби розтанув у повітрі. Тут нас не шукатимуть. Тепер залишалося чекати, поки повернеться з екскурсії наш клас. Тож я заплющив очі і почав перебирати фото з тунелей. Скрізь на підлозі видніли ледь помітні сліди – акрилпласт білого кольору добре зберігав відбитки від фторгуми черевиків. Здебільшого то було підтвердження присутності роботів, що обслуговують вокзал, бо ж саме їх стандартне взуття мало широкий протектор робочих черевиків з характерним візерунком, який легко відрізнити з поміж іншого взуття. В кімнаті, де ми знайшли Алісу, я вгледів відбитки від її кедів, проте ніяких інших слідів, крім наших власних, не було. Вочевидь, це не Анжеліка з подругами переслідували сестру.

Вздовж тунелю траплялися плями Алісної крові. Крові не багато, садна на руках свідчили про те, що Аліса пручалася та падала втікаючи. Жодних ознак присутності драконів я, нажаль, не знайшов. Однак я помітив тінь у протилежному боці відгалуження тунелю, якраз навпроти того місця, де ми знайшли сестру. Тунель обривався великими розсувними дверима, навпроти яких висів пропускний термінал. Неподалік терміналу добре виділявся відбиток долоні. Схоже, ніби відвідувач сперся на стіну, вводячи пароль для пропуску. Я збільшив зображення. Кілька фільтрів для зміни різкості – й можна знімати відбитки. Куди вели ці двері? Згідно з планом, їх тут не мало бути.

Цікаво! Я почав ретельно перебирати фото цієї частини коридору. На підлозі навпроти терміналу я побачив частковий відбиток взуття. Він відрізнявся від черевиків працівників вокзалу, але вочевидь мав не дитячий розмір. Нажаль, на знімку можна розрізнити лише частину малюнку підошви, та я раптом зрозумів, що десь бачив схожі сліди. Але де? Я не міг згадати. Якби в мене була база з фотографіями різних протекторів! Та я не Ярослав, тому гадки не мав де такі бази зберігаються. Хмари видали силу послань та все це лише згадки про детективні кінострічки.

За кілька годин повернулась платформа зі школярами, ми без пригод змішалися з юрбою. Нас знову розсадили по мінібусам і привезли на Флора-1, де на нас вже чекав пан р'Бедідж. Аліса виглядала цілком нормально, ось тільки переважно мовчала. По дорозі додому ми не мали нагоди поговорити. Лише після вечері Ада, Додік, Аліса та я опинилися в дитячий самі. Аліса одразу почала розповідати так, ніби вже кілька разів проказала все у своїй голові.

– Вони намагалися викинути мене у технічний шлюз, – сказала сестра.

– Анжеліка та Лідли? – спитала Ада.

– Так. Але з ними був ще хлопець. Великий такий, схожий на... робота.

– Так. Це старший син їхнього розпорядника р'Фортрана. – пояснила Ада.

– Вони схопили мене і потягли в бік. Не знаю, чому я не закричала. Соромно було, що засміють.

Анжеліка сказала, що час мені вийти на поверхню, як справжній флоріанці. Вони штовхнули мене у скафандр, потім він автоматично закритися. Я закричала, та було пізно, мене вже ніхто не чув. Вони відкрили шлюз і намагалися заховати мене всередину, але я відбивалася, а скафандр важкий. Анжеліка почала кричати хлопцю, що наказує, щоб він випхав мене. А хлопець почав говорити, що так не можна, що пожартували та й годі. Поки вони сперечалися, я щось-таки натисла, й скафандр розкрився. Я й утекла.

– А шолом навіщо схопила? – спитав я.

– Я їм відбивалася.

– А потім ти побігла в тунель?

– Так. Я ще в мінібусі зрозуміла, що в мене твій наплічник, Сем. Рюкзак весь час був у мене за спиною. То ж я щосили побігла від них, побачила сходи, що вели у тунелі, і сама не пам'ятаю, як опинилася всередині.

– На вокзалі повно камер, Анжеліці це так не минеться, – запевнив я Алісу.

– Тоді прийдеться пояснювати, звідки в нас універсальний ключ, – відмахнулася та. – Але це не важливо. Бо Анжеліка – то дрібниці у порівнянні з тим, що я бачила у тунелях. Я бачила їх, Сем. Я присягаюся!

– Я тобі вірю! – сказав я.

– Я сама би собі не повірила, якщо б не бачила все на власні очі. Дракони. Достоту такі, як у моїй дитячій книжці. Пам'ятаєш?

– Так. Звичайно.

– Там було темно. – голос Аліси почав тремтіти. – Спочатку я почула звук, ніби шипіння змії. А потім щось почало повзти до мене, ближче і ближче. А тоді... воно почало

гукати мене. Голосом Міка...

Аліса заплакала.

Додік теж заплакав, тож певний час знадобився, щоб всіх заспокоїти. Але потому Аліса мало що додала до своєї розповіді. Вона сховалася у відгалужені тунелю і сиділа там аж поки ми її не знайшли. Бачила тіні на стіні, ба навіть хвіст дракона, вкритий брунатною лускою. Як знепритомніла – Аліса не пам'ятала. Ада за весь час не сказала ані слова. Мені здалося, що вона почувається винною за те, що не одразу повірила Алісі. Але тепер сумнівів не лишалося: дракони Флори були цілком реальні.

Наступного вечора до мене підійшов Ярослав.

– Ада просила дістати для тебе певні документи, – сказав він. – Я можу це зробити, але попереджаю, що це займе деякий час. Документи старі, їм більше півтисячі років. Такі старі файли не містяться у хмарах, їх архівують та відправляють у сховища флоту. Я мушу зробити запит та чекати на відповідь. Два-три місяці...

– Так довго?! – обурився я.

– У флоту є більш термінові запити, ніж історія п'ятсотрічної давнини, – відповів Ярослав.

– Я дуже вам вдячний за допомогу! – похапцем виправився я.

– Радий допомогти, – лише посміхнувся той.

Розділ 7

Тим часом зима минула. Температуру повітря почали поволі піднімати, сніг розтанув. Наша свобода скінчилася і довелося знову йти до школи. Попри мої переживання Анжеліка поводитися дуже пристойно. Точніше, вона просто уникала з нами будь-якого контакту. Я знав, що це Ада щось зробила, але не знав, що саме. Ада ж ухилялася від відповіді на мої питання. Лише згодом я дізнався подробиці, але менше з тим.

Аліса знову почала ходити до пана Гарбуза. Всупереч її хвилюванням пшениця продовжила рости. Минуло трохи більше місяця з початку весни і на кущах з'явилися товсті стебла з вузлами. Пан Гарбуз говорив, що потрібно трохи більше двох місяців і можна збирати врожай.

– Я вже все продумав. – якимось сказав він, коли ми сиділи в його саду і пили лимонад.

– Я перепрограмував сіялку і змолот залишки зерна на борошно. Як тільки ми отримаємо врожай, я поверну професорці Радчук посівний матеріал з надлишком. Я вже показував їй відео з нашої ділянки. Вона неабияк вражена!

І пан Гарбуз задоволено засміявся. Він розказував нам про свої експерименти з випікання хлібу. Я якимось спробував був коржі, що він пропонував, але як на мене, принтерна їжа смачніша. Звичайно, ні пану Гарбузові, ні Алісі я про свої враження не казав. Аліса дуже захопилася історією стародавнього світу.

Пан Гарбуз розповідав, що пшениця – то рослина, яка створила людство. І науковці довели, що з тонконогових почалася колонізація космосу.

– Річ у тім, що генетично пшениця дуже складна рослина. Зазвичай організм містить один геном, а у пшениці їх три! Її геном в кілька разів більший за геном людини або робота. Очевидно, що цивілізація, яка змогла сконструювати такого монстра, мала добре розумітися на ГМО.

– ГМО? – спитали ми разом.

– Генно-модифікований організм. – охоче пояснив пан Гарбуз. – Так на перших етапах називали біо-архітектуру. Тож, досягши певної вправності у моделюванні, людство створює першу синтетичну пшеницю. Цей момент можна вважати початком розвиненої цивілізації, як ми її розуміємо. Пшениця забезпечила Суспільство принтерною речовиною – з неї будували будинки, та виготовляли полімерні матеріали, нею заправляли авто та перші зорельоти. Це, нарешті, поклало край численним війнам, адже до того моменту Земля була не надто гарним місцем. Люди переважно займалися збиральництвом та релігією.

– Релігією? – знову спитали ми водночас.

– Це ритуали первісних людей, – відповів пан Гарбуз. – Коли певна група збиралася разом, вона мусила вигадати причину для війни з іншою групою людей, щоб відібрати в них здобуту збиральництвом їжу. Сутність релігії в здійсненні демократичних виборів, а вибрані люди називалися партією. Ось вони і йшли на війну. Такі сутички постійно

призводили до вимирання населення та втраті технологій. Після війни ті, кому пощастило вижити, починали все спочатку.

– Жах якійсь, – скривилася Аліса. – А як же загальний сейм? Хіба він не міг покласти край цим чварам?

– Тоді не було імпантів, – відповів пан Гарбуз. – Дивні часи. Менше з тим, пшениця розірвала це замкнене коло. Люди нарешті змогли досягти некритичної кількості. Коли кількість населення пра-Землі сягнула двадцяти мільярдів людей, почалася Перша Велика Колонізація. Сучасним вченим мало що відомо про доколонизаційні часи, але після появи глобальної хмарної мережі з'явилася змога зберігати та сортувати інформацію.

Я підрахував, що до дня Колонізатора залишилося менше трьох місяців. Відразу після ярмарку ми мали підбивати річні левели. Після цього починалися літні канікули. Це означало, що не пізніше як через тиждень після ярмарку я мав вислати Лізі статтю для річного випуску “Вісника Зелених гаїв”, але поки що я нічого не написав. Минув майже місяць, як Ярослав полетів назад на Європу, і документів з переліку в мене ще не було. Тим часом я майже забув про газету та про драконів. Підходив час головного Ярмарку до дня Колнізатора. Як виявилось, окрім свята, на Ярмарку щорік проводилася шкільна виставка. Участь у ній не обов'язкова, проте з моїми левелами додаткові бали були просто необхідними. Аліса повідомила, що представлятиме на виставці кекси від пана Гарбуза.

– Я вже навчилася їх пекти! – сказала вона.

Ада готувалася до показу картин. Природно було, якщо б і я щось намалював, але мені потрібно підтягнути технологію. То ж я пішов до Хемі.

– Скажи мені, що саме просте можна зробити з хімії, але щоб красиво? – спитав я його з надією.

– Графен! – без вагань відповів той.

Графенові плівки робили з стародавніх часів, достатньо мати графіт та липку стрічку. Спочатку потрібно нанести графітовий порошок на стрічку, а потім наклеїти її на рівну скляну поверхню. Якщо різко відірвати стрічку, то на поверхні залишиться нанометровий шар графену, надлегкого та водночас надміцного матеріалу. Невідомо, скільки суспільство бавилося з цим матеріалом, поки не винайшло мікрофор. Перше покоління мікрофорів містило кілька шарів графену та нітриду бору у якості ізолятора. Потім з'явилися різні шари з галогенідів – перехідних та рідкоземельних металів. Також графен змішували з примітивними полімерами та отримували різні види пластику. Але справжнього прориву досягли, коли навчилися друкувати мікрорешітку з мікрофору на принтері.

Спочатку я планував насинтезувати достатню кількість графену, додати до нього біпластик, а потім створити модель для принтеру та роздрукувати її. Мав вийти надлегкий, але дуже міцний та пружний каркас дрону. А ще підладнати туди камеру, імплантувати орган з примітивним інтелектом та запрограмувати слідувати за мною і передавати відео на еластичний монітор. Окрім того, що це само по собі цікаво, міг

вийти непоганий репортаж для газети про Ярмарок. Це на випадок якщо з драконами не вийде нічого.

Саме тому майже весь вільний від навчання час я тепер проводив із Хемі у шкільній лабораторії. Я намалював кілька прототипів, розрахував розміри для того, щоб приладнати стандартні двигуни. Про вагу можна було не перейматися, звичайної тритієвої батареї вистачало на десять років роботи.

Одного разу Хемі підійшов до мене та задоволено прошепотів:

– Здається вийшло!

– Що вийшло?

– Дивись. – Хемі вимкнув світло та зняв футболку. Його шкіра світилася зеленим кольором. – Ну як?

– Ти зелений. – сказав я.

– Круто? Агов? Це зелений флуоресцентний білок, – пояснив Хемі. – Я вбудував його в свій НГІ, носій генетичної інформації. Тепер я гарнюща.

– Але ж вдень майже нічого не видно, як ти збираєшся вразити жюрі? – спитав я.

– Ой, Сем. Я не переймаюся цими левелами і тобі не раджу. Ти краще подумай як я виглядатиму на нічних танцях! – і він зареготав вголос, плескаючи мене своєю здоровою долонею по плечу.

Я уявив напіводягненого велетня Хемі, танцюючого хаку у темряві. Саме по собі страхітливе видовище, але якщо Хемі світлитиметься зеленим флуоресцентним сяйвом, це створить незабутню атмосферу.

Минув ще один місяць. Коротка тепла весна змінилася звичним флорійським літом. Пшениця почала колоситися. Згодом настав час цвітіння. Пан Гарбуз повідомив, що зовсім скоро ми дочекаємося врожаю.

Якось ми всі разом сиділи у пана Гарбуза на подвір'ї. Дівчата пили лимонад, я малював краєвид, а Додік намагався вставати, тримаючись руками за сходи. Він підповзав до квітів, встромляв носа у пуп'янок, а потім голосно чхав. Я прагнув вхопити його рухи, та малювати дітей непросто. Аж раптом пан Гарбуз постукав у мій чат.

– Сем, принеси мені, будь ласка, сікатор. Він у сараї біля добрив. З червоними ручками, ну ти знаєш.

– Так-так. – подумав я у відповідь та побіг у сарай.

На вулиці було багато світла, то ж коли я зайшов у приміщення, я не відразу зміг бачити. Згодом очі пристосувалися до напівтемряви і я почав озиратися. В протилежному від входу кутку на довгій тумбі лежав сікатор. Я підійшов ближче і помітив старе взуття та робочу одягу. Не знаю, чому я звернув увагу на це взуття, але я міг присягтися, що вже десь його бачив. З хвилину я стояв дивлячись на чоботи і не міг зібратися з думками. Де я їх бачив? Чому це важливо? Раптом у мозку саянула здогадка. Я швидко завантажив з галереї фото тунелей. Десь тут має бути

фото протектора, що я бачив біля терміналу. Ось. Відбилася лише верхня частина правого черевика та ніяких сумнівів не було. Це черевики пана Гарбуза! Спитати його про них? Наскільки вони типові для Флори? Можливо всі садівники купують програми для друку взуття в одному магазині. І тут я згадав про відбиток долоні. Взуття взуттям, але відбитки пальців – більш унікальне явище. Схопивши сікатор, я рушив спершу у дім, налив склянку лимонаду та поспішив у сад.

– Ось. – я протягнув пану Гарбузу, що стояв навколішки біля троянд сікатор. – Я захопив вам лимонаду.

– Дякую хлопче, ти читаєш мої думки!

Залпом пан Гарбуз випив напій та повернув мені склянку. Цього я і прагнув. Я побіг у дім, обережно завернув склянку в одноразовий рушник та сховав у наплечник. Вдома в мене було багато графітового порошку. Тепер я знайшов йому додаткове застосування.

Згодом, коли ми всі сиділи у саду та милувалися заходом Зевса, я здалека повів мову про драконів. Я розповів, що пишу статтю у шкільну газету про легенди Флори.

– Пан Гарбуз, як ви гадаєте, як виглядали дракони Флори? – спитав я.

– Я не гадаю. – дуже серйозно відповів пан Гарбуз. – Я дещо знаю про цю історію.

– Правда? – я зробив вигляд, ніби збираюся записувати. – То розкажіть нам!

Дівчата дивно поглянули на мене, та я підморгнув їм показуючи, що все йде згідно плану. Пан Гарбуз насупив кудлаті брови.

– Я не думаю, хлопче, що в тебе вийде гарна стаття. Дракони Флори – то не легенда, то гірка і ганебна сторінка у літописі великої колонізації. Та й навряд чи тобі дозволять розповісти правду у день Колонізатора. Ха!

Ми швидко переглянулися. Проте у вмовляннях не було потреби, пан Гарбуз сам почав розповідати.

– Це сталося на самому початку колонізації супутників Зевса. Терра Нуліус була першою планетою, на яку висадився корабель зоряного флоту Суспільства.

Щоправда, тоді він називався флотом Об'єднаних націй.

– Націй? – спитала Аліса, а я смикнув її за рукав.

– В ті часи люди ще поділяли себе на різні підвиди, в залежності від мов та колоній походження. Зараз завдяки імплантіngu ви не помічаєте мовної різниці не лише між собою, але й з роботами, хмарами, штучним інтелектом. Але в ті часи потрібно було вчити безліч мов та говорити по-різному в кожній ситуації. Це створювало певну напругу в Суспільстві. Одні люди вважали себе кращими за інших, а роботи не мали рівних прав з людьми. Людський вид вважав себе єдиним розумним видом у Всесвіті.

– Яка дурня! – вибухнула Аліса, не зважаючи на знаки, що я їй подавав. – Те, що люди створили штучний інтелект, не означає, що вони вищі за нього. Це як сказати, що наші батьки кращі за нас, бо дали нам життя.

– Я цілком згодний з тобою, дівчинко моя, але світ, в якому відбувалася велика Колонізація, сильно відрізнявся від того, до якого ми звикли. Про це не прийнято говорити, та за супутниками почалося справжнісіньке полювання. Хто перший здійснював посадку – міг претендувати на права власності землі, тож точилася війна.

Будь який зореліт мав ті самі права, що й зорельоти об'єднаних націй чи глобальних корпорацій. Ширилися чутки, що флот в змові з корпораціями спеціально знищують приватні зорельоти до того, як ті сядуть на поверхню.

– Але це ж неправда?! – з жахом запитала Аліса.

– Мене назвуть прихильником теорії змови, але я вважаю, що є всі підстави підозрювати владу у брехні, – очі пана Гарбуза хижо засяяли. – І ось тут ми підходимо до страшної правди про драконів Флори. Як думаєте, що зробить влада, якщо дізнається, що супутник, який вони збираються продати величезній корпорації за хороші гроші, заселений? Корпорація, що купила права на будівництво, подасть у суд, ціна супутника впаде, флот заплатить штраф. Тут можна буде збудувати хіба що заказник, як на Террі. Ніякого елітного житла, ніякого будівництва! І вони вирішують знищити драконів, поки про них ніхто не дізнався!

– Але ж один вид не може існувати сам по собі? Чим харчувалися дракони, чим дихали? Як можна приховати цілий світ? – спокійно спитала Ада.

– Вони приховали! – підвищив голос пан Гарбуз, а його чоло спітніло. – Вони приховали цілу цивілізацію, яка мешкала під поверхнею. В тунелях!

– Ви були у тунелях? – раптом спитала Аліса, хоча я вже просто відверто на неї шипів. Пан Гарбуз разом змовк і зробився меншим.

– Ви просили розповісти те, що я знаю. Я розповів. Вірити мені чи ні – то ваша справа.

– Дякую! – сказав я. – Мені було дуже цікаво. Не зважайте на дівчат!

– Та облиш, хлопче, – посміхнувся пан Гарбуз. – Не раджу я тобі писати про цю справу. Бач, навіть твої друзі не вірять мені. З тобою буде так само. Люди не хочуть знати правду. Жити в солодкому світі брехні про благородних колонізаторів та їх великий подвиг легше, ніж дізнатися про гірку історію повсюдного знищення позаземного життя. Хто ж захоче замість піонера перетворитися на окупанта, еге ж?

Аліса вже майже відкрила рота та нарешті опанувала себе. Ада віртуозно перевела розмову на програму, що написав її батько для автоматизації поливу петунії. Пан Гарбуз миттєво переключився на цю серйозну тему і, здавалося, геть забув свою розповідь.

Ввечері я в першу ж чергу заходився знімати відбитки пальців зі склянки, пояснюючи дівчатам підстави моїх підозр. Ада позичила мені свій самий пухкий пензлик. Я занурив його у графітовий порошок і обережно переніс на склянку. Ідеальний відбиток. Я сфотографував його та завантажив програму трансформації. У віртуальному просторі моєї голови відбиток розгорнувся. Тепер залишилося лише співставити його з рукою, що я сфотографував у тунелях.

– Пан Гарбуз був у тунелі! – сповістив я Аду й Алісу, завантажуючи фото у чат.

– Можливо, він також проводив власне розслідування. – припустила Аліса. – В нас немає підстав підозрювати його у чомусь протизаконному!

– Але тоді він мусив бачити драконів? Він повинен знати що вони досі живі. – відповів я.

– А може він і знає! Може він збирає докази. Він же говорив, що ніхто йому не вірить. Що скажеш, Ада?

– Не знаю. Дивно це все. – тільки й відказала та.

Як би там не було, а час минав. Мені довелося малювати безліч начерків для “Вісника”, здавати залікові левели з історії мистецтва та встигати їздити на ровері на ставок, поки не стемнішає, і годувати коропів кої. Мушу зізнатися, що у Нью-Токіо ми мало стикалися з тваринами, та й з рослинами не дуже. Ми зростали серед біпластику та мікрофору, тому звикли до шуму і надзвукових швидкостей і нам подобався той світ. Але чим довше ми перебували на Флорі, тим цікавішою вона здавалася.

На перший погляд, тут було нудно. Ані гучних вечірок, ані лазерних проекційних шоу та кіновірту. Звичайно, ніхто не забороняв нам голографічні подорожі, але я швидко помітив, що самі мешканці Флори не прагнуть таких розваг. І тепер я розумів, чому: треба достатньо розлінуватися під блакитним флорійським куполом аби почати помічати, як вправно бджола сідає на тоненьку квітку, чи як завзято мураха тягне листя у свій мурашник; треба відключити плейліст у своїй голові, щоб почути як співають канарки, помітити ластівку, що низенько летить над полем... “Це означає, що скоро дощитиме”, – говорила Ада.

Флора – це зовсім інший світ, і я розумів, чому Аліса захопилася ним. Якщо пра-Земля була такою, а пан Гарбуз говорив, що вона ще краще, то до неї варто прагнути. Пан Гарбуз розповідав про океан: це ніби ставок, але в ньому настільки багато води, що не видно берега, а на обрії вода зливається з небом. В океанах жили величезні тварини – блакитні кити. Більші за шкільний мінібус, та навіть сіті-експрес, вони харчувалися мікроскопічними ракоподібними. Пан Гарбуз говорив, що ми повернемо їх у океани, як тільки знайдемо нову Землю. Проте я думав, наскільки мало людей живуть на Флорі. Більшість населення Ста Світів ніколи не бачила ставка. Як можна мріяти про океан, якщо ти не знаєш, що це таке? Ти подорожуєш віртом і тобі здається, що це нічим не відрізняється від реальності. Так навіщо шукати іншої планети, коли можна жити в маленькій кімнаті Нью-Токіо і розважатися в голо-проекціях? Лише блакитним китам потрібні справжні океани.

Розділ 8

Я перевіряв все безліч разів, та все одно нервував. Сьогодні відбудеться Ярмарок. Я майже не бачив Алісу, вона пропадала у пана Гарбуза. Вони планували спекти декілька тисяч кексів. Ада нервувала ще більше за мене. Провокаційна виставка картин, намальованих роботом, що навчається в приватній школі для людей – про це навіть знімуть сюжет для каналу новин. І хоча мені не подобалось, що всі кажуть про картини, намальовані роботом, а не про картини, намальовані Адою, але Мік говорив, що це лише перший крок. Я бачив Адини картини, вони були чудові. Я мав хист до малювання, та її живопис в порівнянні з моїм – то як дитячі каракулі на тлі дорослого письма. Як малює вогонь полум'яними стрічками у темряві, як малює мороз крижаними візерунками на склі, Ада малювала так, наче бачила саму сутність речей, тоді як я зображував лише те, як вони виглядають. З її картин сходило флорійське літо: строкаті риби з нашого ставку, квіти, оповиті бджолиним гудінням, вранішній спів птахів та запашний подих трав. Її живопис був чистий, немов тала вода, й дзвінкий, як весняна злива.

Я не сподівався, що мене приїдуть знімати журналісти центральних каналів, але мені конче потрібні ще кілька левелів з техніки. Тому на світанку я побіг на ставок запускати свого дрона, якого називав Bombus. Бомбус сам вираховував найліпшу траєкторію польоту для зйомки, він лише орієнтувався за моїм місцеположенням та скрізь слідував за мною. Періодично Бомбус мав облітати навколо і знімати панорами. Його вбудована камера обробляла сигнал та обирала оптимальні умови, але я міг у будь-який час втрутитися в процес та щось підкорегувати.

За моїм задумом картинка подаватиметься на великий проекційний екран з тривимірним ефектом зображення. Це не повна тривимірність як у голо-кімнатах чи вірті, а лише ізометрична проекція, але як на шкільний проект, це дуже круто. Однак, я ще жодного разу не тестував проектор: він великий, тому розгортати його та монтувати треба на вулиці при денному світлі, щоб компенсувати вплив світла на зображення. Досі я обмежувався перегляданням відео на власному імпланті. Хемі пропонував просто влаштувати відео-чат на Ярмарку, та проектор це якось солідніше. То ж тепер я розмотував екран, поки Бомбус літав поруч, заглядаючи крізь плече. Все працювало, як треба, але я так захопився процесом, що пропустив сніданок. Лише дякуючи пану р'Бebіджу мене не забули взяти на Ярмарок.

В будинку діялося щось неймовірне, стояв галас та виріла метушня. Ада наполягала, що поїде з картинами у вантажному відділенні, пані р'Бebідж заперечувала, що це виглядатиме негарно. Аліса зібралася летіти з паном Гарбузом. Пан р'Бebідж пішов до сусіда допомагати з численними контейнерами. Додік втомився від гомону і почав плакати, тому Мік примотав його до себе відрізом строкатої тканини. Він казав, що так роблять батьки на зовнішніх супутниках, аби немовлята не почувалися самотніми. Але

Додіку хотілося повзати та встромляти носа у квіти, тож він розкричався ще сильніше і кричав так голосно, що я вже не чув власних думок, поки раптом малий не заснув.
– Я ж казав, що спрацює! – заявив на це Мік.

Тим часом Чан підготував авто і ми поїхали. Я тримав Бомбуса на колінах і дивився у вікно, не бачачи нічого перед собою. Думками я перебував у сіті. Цього разу ми летіли не у шкільному мінібусі або сіті-експресі, а власним зорельотом. Я сів поблизу вікна. Воно було більшим, ніж у громадському транспорті.

– Я можу ввімкнути корегування кольору. – запропонував Чан.

Він щось перемкнув – і я побачив червону поверхню супутника.

– Так Флора виглядає при світлі Альфи, – пояснив Чан.

Цей теплий колір сподобався мені набагато більше звичайного сірого. Чан трохи відхилився від маршруту та пролетів над куполом Флора-сіті так, щоб я зміг побачити його майже повністю. Сіті здавався більшим за Флора-Т, але він не йшов у порівняння з Флора-1 чи Флора-2. Окрім центрального парку та адмінбудівель, він вміщував лише кілька шкіл та лікарень. Ззовні купол виглядав прозорим так, що я міг гарно роздивитися маленьких людей, що збиралися у парку.

– Ох, геть забув, – сказав раптом Мік. Він говорив пошепки, щоб не збудити Додіка. – Я маю для тебе файли від Ярослава. Він переслав їх мені, бо тебе чомусь не було у чаті, і просив вибачитися за затримку.

Я завантажив файли з чату. Папка навіть не розархівована. Дивно, що Міка зовсім не цікавило моє дослідження. Я відкрив перший ліпший документ. Це були якісь службові листи. Формальна канцелярська мова: Зореліт “Патруль-01/1512” прибув у місце базування. Ідентифікація – капітан р’Тьюрінг. Робот-капітан зорельоту? Я вважав, що у ті часи роботи не могли займати керівні посади. Наступний документ – великий, скидається на те, що це перелік комплектуючих. Я мало що зрозумів з перерахування найменувань устаткування, але здається, таке обладнання використовували для будівництва станцій. Перелік відповідальних, затверджено виконробом р’Ракоци.
– Сем? – раптом мого плеча торкнувся Чан. – Прилетіли.

“Добре, – подумав я, – повернуся до цього ввечері.” Ми вийшли з вокзалу та стали на доріжку, що вела у центральний парк. Доріжка згорталася перед святково прикрашеною брамою. З парку лунали звуки волинки та флейт, а на зеленому газоні сиділи купки людей. Навколо них бігала малеча, запускаючи зміїв на магнітній подушці. Сподіваюся, Бомбусу вистачить розуму оминати рухомі перешкоди.

У центрі парку височіла сцена, оточена нудьгуючими журналістами. Над сценою майоріли прапори і висіли гірлянди з прапорців та кульок, заповнених гелієм. Якщо подихати газом з такої кульки, голос стає смішним і дитячим – коли ми були маленькими, Мік та Чан постійно смішили нас таким чином. Наші голоси ж були настільки пісклявими, що гелій не міг з ними нічого вдіяти.

На окремій галявині я побачив емблему “Зелених гаїв”. Біля кожного стенду виставки стояв школяр або команда, що представляла експонат. Чого тут тільки не було!

Голографічні скульптури, безліч фруктових вулканів, принтерні моделі внутрішніх органів та зорельотів! Хтось навіть створив діючу модель космічної станції, по поверхні якої їздили копачі. Здаля я помітив Алісу, підійшов.

– А де кекси? – спитав, озируючись.

Пропущений сніданок дався взнаки і я помирав від голоду.

– Їх не буде! – очі сестри весело заблищали.

– Як?! Що сталося?!

– Тихіше! Все нормально, але це сюрприз. Бачиш той великий купол біля сцени?

– Так. – я подивився у вказаному напрямку і побачив купол з непрозорого біпластику метрів з п'ять у діаметрі.

– Це наш торт!

– Торт?!

– Тссс! Тихо! – зашипіла Аліса. – Тортом пригощатиме всіх сам мер Перей. Це проект не просто для шкільної виставки, а для всього міста! Роботою пана Гарбуза зацікавилися журналісти. Вони захотіли зняти сюжет про ентузіаста-біолога, що прагне відтворити технології предків. Якраз, типу, до дня Колонізаторів і все таке. А як про це все дізнався Перей, то зразу ж залучив пана Гарбуза до святкової церемонії. Тепер він казатиме промову.

– Ого!

– Та це все через вибори. Скоро обиратимуть мера, ось Перей і вражає журналістів.

– Ясно. А ти на сцену підеш?

– Та ну! Я краще торт їстиму.

– Я б теж чогось з'їв, – зітхнув я.

– Не переймайся, скоро почнеться свято. Перей розумний, він спочатку погодує журналістів і виборців, а тоді вже виголошуватиме промови.

– Таки розумний.

– А то! – Аліса засміялася та полізла у рюкзак. – Тримай, в мене ще й кекси залишилися. З чистого біо-борошна. До того ми все мішали з принтерним, але ось зібрали вражай і виявилось, що борошна навіть більше, ніж ми розрахували. Ми ще 30 кілограмів професорці Радчук відправили.

– Дякую! – вигукнув я, вихоплюючи кекс.

– Смачного! – сміялася Аліса. – В мене ще є, не хвилюйся так.

Я запустив Бомбуса літати та розгорнув екран. Тепер треба було триматися ближче до сцени, там де відбувалося найцікавіше. Бомбус слідував за мною, іноді підлітав ближче неначе хотів сісти на плече як вишколений птах. Здаля я побачив Хемі. Він був на голову вищій від усіх та ще й помітно світився зеленим сяйвом незважаючи на ясний день. Хемі помахав мені рукою і я помахав йому у відповідь. До Аліси підбіг Рой і потяг її кудись за собою. Я пішов шукати Адини картини, хотів зняти їх, доки не зібралося багато народу. Але відвідувачів вже було повно. Напевне тут було найбільше цікавих, ніж біля будь-якого іншого стенду. І це не лише учні та батьки, а флорійці та навіть туристи, що прилетіли подивитися Ярмарок. Ада стояла біля картин та дозволяла фотографуватися з собою всім бажаючим, неначе це був якийсь атракціон. Але вона

виглядала дуже спокійною. Мені здається тепер, коли всі картини стояли на своїх місцях, вона відчувала деяке полегшення. Тож я попрямував до сцени.

Раптом музика закінчилася і на сцену вийшов мер Перей. Позаду нього я побачив його дружину та Анжеліку. Вони були вдягнені в однакові сукні з довгими пухкими спідницями. Анжеліка виглядала нещасною. Напевне їй хотілося бігати з подругами, а не стояти за сценою з поважним виглядом. Мені навіть стало її трохи шкода. Важко бути донькою мера – всі очікують від тебе ідеальності. Може тому вона така зла? Та я не встиг додумати, як ввімкнувся гучномовець, а Перей почав вітати флорійців та гостей супутника зі святом Колонізатора.

Він говорив зовсім недовго і, як і казала Аліса, почав скликати усіх до торту. Купол з тихим шипінням розчинився у повітрі – і ми побачили величезну копію Флори з маленькими будиночками, ставками, деревами, абсолютно точно відтвореними принтером у мініатюрі. І все це рухалось! Електромобілі їздили, в будинках сяяло світло, з вокзалу злітали зорельоти. Краса! Але, відверто кажучи, мені більше за все кортіло побачити як цю красу поділять на шматки. І, звичайно, отримати й свій шмат пирога.

Мер ніби прочитав мої думки та запросив всіх ще раз. Верхній шар торту з фігурками автоматично піднявся до гори, а торт, вже розділений на невеличкі порції, почав розлітатися по галявині на маленьких тацях-дронах. Достатньо випростати долоню – і така тарілочка сяде вам на руку. Дітлахи зазвичай підставляють обидві долоні, щоб дістати більше солодкого. Але я вже трохи заморив гробачка, тому не став так чинити. На таці була й маленька виделка. Я скуштував шматок торта, він був надзвичайно смачний. Пан Гарбуз певно чатився й з кулінарами, а Аліса навіть нічого мені не сказала! Не очікував від неї...

Від їжі по моєму тілу попливло тепло. Настрій зробився радісний та піднесений. Тож коли Перей знову вийшов на сцену, я був готовий його слухати. Я навіть хотів почути промову! От хитрий лис, правильно ж він придумав.

– Ми зібралися, – казав мер, – щоб відсвяткувати день Колонізатора. День людини, що уособлює в собі колективний образ героя, образ пращура, що проклав для нас шлях до зірок! В цей день ми згадуємо часи небезпеки та випробувань, через які проходили ці мужні люди, аби тепер ми могли жити у безпеці та мирі Ста Світів.

Потім він говорив про історію Колонізації Флори: як першим зводили купол-сіті, в якому ми зараз знаходилися, про те, що це було складне випробування, бо супутник складається з надміцних пород мінералів, які дуже важко бурити. Я ж сподівався почути щось про інцидент №10-69-3, та про нього він не сказав жодного слова. Під кінець промови мер пообіцяв, що і надалі вестиме Флору до процвітання та багатства. У пам'ять про великих Колонізаторів, звичайно.

Я випростав другу руку і на неї миттєво всілася таця з тортом. Закінчивши їсти варто лише змахнути рукою і таця розуміла, що треба летіти геть. Більше їсти я не міг, але

таці все ще кружляли над головами відвідувачів. Мені здавалося вони нервували та змагалися за кожну випростану долоню. Люблю ці ярмарочні таці, вони такі кумедні.

“Треба повернутися до Ади, – думав я, – або пошукати Алісу. І чого це вона пішла з цим Роєм. Він ходить за нею наче ручне цуценя. А вона? Нічого не сказала мені про торт! А ще сестра-близнючка. Чи може піти до Хемі? Він тусить зі старшими учнями. Бути його другом це круто.” Але я боявся, що з мене почнуть кепкувати. Я замалий для вечірок, та й на нічні танці мене не відпустять.

В голові чомусь паморочилося. Раптом музика знову стихла та на сцену запросили пана Гарбуза. Він легко злетів по сходах наче не був великим огрядним чоловіком. Дивно бачити пана Гарбуза в чорному костюмі з краваткою. Проте свою в’язану шапку він не зняв.

– Вітаю! – почав пан Гарбуз. – Пан мер вже розповів нам про великі подвиги предків, які символізує цей день. Я лише додаю кілька фактів до цієї чудової історії. Я не буду розповідати про знищення перших планет Альфи, не буду згадувати велику колоніальну війну, завдяки якій ще кілька планет стали непридатними до колонізації. Я також не буду розповідати про захват силами флоту об’єднаних націй незалежних колоній та геноцид місцевого населення – ви про це всі чудово знаєте з уроків історії, про які проте зовсім не прийнято згадувати в день Колонізатора. Всі ці історії псують настрій та плямують героїчний ореол навколо постаті героя – піонера космосу. Так, всі кажуть мені про те, що тоді панували сурові часи, які вимагали сурових та рішучих дій. Але сьогодні я розкажу вам історію, яка занадто страшна навіть для тих часів. Я розкажу вам, як були знищені дракони Флори!

В повній тиші парку стало чути лише дзижчання моторів дронів. Сотні очей вражено дивилися на сцену. В мене самого перехопило подих, я не одразу почув, що звук підсилювача вимкнувся і голос пана Гарбуза став тихим. Та він продовжував кричати, а люди підходили ближче до сцени, намагаючись почути кожне слово.

– Я доведу! – кричав пан Гарбуз. – Я звинувачую... Влада і досі приховує факт геноциду... Та сьогодні цьому буде покладено край!

Раптом пан Гарбуз підняв руки над головою. В його руках був якийсь пульт.

– Це не терористичний акт! – кричав пан Гарбуз. – Це відновлення справедливості! Лише залучення незалежних експертів та суспільний резонанс пригорнуть увагу Суспільства до цього злочину! Я не знищую Флора-сіті, я відкриваю місце злочину для того, щоб його дослідили. Не вдасться закрити очі... Більше не буде... Злочин проти життя має бути покараний!

Натовпом ширилися зойки та вигуки і чути ставало гірше. Пан Гарбуз збирається знищити Флора-сіті. Вибуховий пристрій в тунелі. Так от навіщо він там був! Якесь безумство. Пан Гарбуз кричав ще голосніше, та його не можна було почути. Хтось побіг на сцену. Вони відберуть пульт?

– Дракони досі існують! – лунав голос пана Гарбуза. – Ми маємо їх звільнити. Вони – бранці тунелей! Не підходьте! Я натисну!

Раптом купол став сірим ніби хвиля пилу засипала його.

- Вибухнув! – закричав хтось.
- Дивіться! – лунали крики з натовпу.
- Там! Святий Зевсе! Там дракон!

Я вдивлявся в темряву. У куполі ставало темно і починало вмикатися автоматичне освітлювання. Але навіть в сутінках я побачив величезні тіні за куполом. Дракони. Дракони Флори прямували до нас.

Почалася паніка, люди кричали, плакали діти. Я побіг, намагаючись відшукати в натовпі Алісу, Міка, Чана, Аду. Хемі! Хемі світиться у темряві! Я маю відшукати зелену постать. Аж тут я почув дивний звук: купол ніби затріщав. “Дракони, – подумав я. – Вони намагаються дістатися до нас.”

Зненацька я за щось перечепився та полетів у траву. Добре вдарившись потилицею, я втратив свідомість.

Розділ 9

Я прокинувся у ліжку. Шарів ясний день, у вікно я бачив блакитне небо Флори. В голові гуло і мене трохи нудило. Я почав пригадувати нещодавні події. Пан Гарбуз, Дракони, знищення Флора-сіті... То я вцілів? А як же Аліса? Де мої батьки? Я похапцем скочив на ноги і, незважаючи на паморочення та нудоту, побіг у вітальню. На якусь мить я забув про існування чату, навіть не перевірів, чи активні аватари моїх близьких. У вітальні я побачив Алісу, що сиділа просто на столі й пила чай. Поруч стояв Чан із кухликом у руці. Вони пошепки про щось говорили. У вітальню зайшла пані р'Бebідж з Додіком на руках. Малюк широко посміхався і побачивши мене почав простягати руки.

– Доброго ранку, Сем, – помітив мене Чан. – Як ти себе почуваєш?

– Нормально, – збрехав я. – Що сталося? Де Мік?

– Всі живі та здорові! – швидко запевнив мене Чан.

Він підійшов, обійняв мене і підняв на руки, так ніби мені було років п'ять. Я і собі вчепився у Чана, неначе малюк. Батько посадив мене на стіл поряд з Алісою.

– Чаю?

– Звичайно!

“Щоб не готував нам день, а кухоль чаю завжди допомагає зайняти руки та зібрати думки до купи,” – казав дідусь Чан. Я взяв з рук батька велику чашку і зробив ковток. Нудота миттєво відступила.

– З Флорою-сіті також все нормально, – пояснював батько. – Завдяки нашому відважному герою пану р'Бebіджу вибуху не сталося!

– Не перебільшуйте, – з посмішкою втрутилась пані р'Бebідж, – у вибуховому пристрої, що знешкодив Том у тунелі, потужності ледь вистачило б, щоб зіпсувати двері. Флора-сіті нічого не загрозувало.

– Однак, – серйозно заперечив Чан, – коли пан р'Бebідж спускався у тунелі, він цього не міг знати.

– А дракони, – спитав я. – Вони не змогли дістатися під купол?

– Драконів не існує, Сем, – відповів батько та продовжив, поки я не почав голосно заперечувати, – Так, я знаю, що ти їх бачив. Багато хто з людей, що були на Ярмарку, говорять, що бачили драконів. Щоправда, описують їх по-різному: хтось бачив літаючих створінь, хтось більше схожих на змії або ящірок. Навіть імпланти зафіксували побачене. Але роботи генетично виявилися стійкішими до алкалоїдів споринні.

– Споринні?! – я геть нічого не розумів.

– Спориння або ріжки – це такий різновид грибів, що уражають пшеницю, – почав пояснювати Чан. – Професорка Радчук запідозрила, що з посівами пана Гарбуза щось не так, ледь побачивши відео, яке він надіслав у інститут. Але оскільки ніхто досі не вирощував пшеницю, то і про її шкідників відомо небагато. Радчук провела справжнє детективне розслідування та з'ясувала, що в доісторичні часи на пра-Землі

траплялися масові отруєння рижками. Щоправда, люди за цей час настільки змінилися, що було важко передбачити, як саме вплине отрута. Професорка зразу повідомила про свої підозри пана Гарбуза, та було запізно.

– Чекай, ти хочеш сказати, що ця спориння впливає на свідомість? – спитав я.

– Саме так. Зокрема, гостре отруєння викликає галюцинації, іноді судоми та втрату свідомості. Невеликі постійні дози, певно, спричинили у пана Гарбуза параноїдальний психоз.

– Де він?

– Він у лікарні, з ним зараз Мік і пан р'Бebідж. Щойно вони повернуться, матимемо більше інформації.

– То пан Гарбуз був у тунелях і заклав вибухівку, – констатував я. – Але як пан р'Бebідж дізнався про це і знешкодив пристрій?

– Про це тобі краще розповість Ада, – відповів Чан. – Це вона попередила про небезпеку.

– Ада? – здивувався я.

Але звідки вона могла знати?

Раптом двері відчинилися і зайшов Мік з паном р'Бebіджем та Адою. Аліса зблідла:

– Як він? – спитала.

– Все добре, – заспокоїв її Мік. – Життю та здоров'ю пана Гарбуза ніщо не загрожує. Чан простяг Міку та пану р'Бebіджу чашки з чаєм. Мік зробив ковток та почав розповідати.

– Прийшлося посперечатися з представниками наглядового департаменту, вони хотіли перевезти пана Гарбуза у лікарню Нью-Токіо. Але ми наполягли, щоб він залишився на Флорі. А Том виявився кращім законником, ніж мій адвокат! Добре їх поставив на місце.

Пан р'Бebідж лише посміхнувся.

– Пана Гарбуза посадять у в'язницю? – спитала Аліса, а в її очах заблищали сльози.

– Не думаю, сонечко моє, – відповів Мік. – Щойно психолог наглядового департаменту впевниться, що пан Гарбуз більше не загрожує суспільству, йому дозволять повернутися додому. Звичайно, розслідування триватиме, але швидше за все наглядовий департамент не стане доводити справу до суду. Їм не потрібен додатковий розголос з приводу того, що відбулося на Флорі за часів колонізації...

– Чекайте, то дракони дійсно існували? – вигукнув я.

– Ніяких драконів ніколи не існувало, – запевнив мене Чан.

– Ну тоді я геть нічого не розумію!

– Ті документи, що надіслав тобі Ярослав. Вони не про драконів, вони про інцидент №10-69-3. І хоча драконів не існувало, на Флорі такі сталося дещо, чому флот волів би не надавати широкого резонансу, – пояснив Мік. – Виявляється, Том завжди знав про це, та й більшість роботів Флори в курсі. Але про цю трагедію не прийнято говорити.

– Минуло п'ятсот років, – сказав пан р'Бebідж. – Я не впевнений, що такі історії сприятимуть миру в Суспільстві.

Тут я відчув, що взагалі перестав що-небудь розуміти. Я безпорадно поглянув на Аду. Вона дивилася на мене, ледь схиливши голову. Це вона повідомила батька про вибухівку, але... Поглядом я показав Аді, що хочу поговорити з нею наодинці. Ми піднялися до дитячої. Батьки продовжували обговорювати справи пана Гарбуза, тому не звернули особливою уваги на наше зникнення. Я важко опустився на ліжко.

– Я маю дещо тобі пояснити, – сказала Ада тихо.

– Було би непогано, – зізнався я.

– Я знаю, ти будеш на мене сердитися, тому я вам з Алісою нічого не казала, – ще тихіше продовжила Ада.

– Будь ласка, – сказав я втомлено, – просто поясни мені, що сталося.

– Ярослав майже відразу помітив, що я скопіювала його універсальний ключ, – стала пояснювати Ада. – Все-таки він гарний криміналіст. Він спіймав мене на цьому, коли ми повернулися з тунелей, де Аліса бачила драконів.

– Галюцинацію, – ти хотіла сказати, виправив я. – Ти ж їй ні на хвилину не повірила, чи не так?

– Це не правда! Так, зізнаюсь, ця історія була занадто дивною. Драconi ці... Я відчувала, що всьому цьому має бути цілком логічне пояснення. Стрес від нападу Анжеліки, наприклад. Але скажи я що-небудь подібне, ви б розізлилися. Ви б сказали, що я занадто раціональна, як... як робот!

– Ну при чому тут це?! – розізлився я. – Це ти посміялася з нас, змовилась із батьками за нашою спиною. А винні ми?

– Неправда. Я не знала нічого! – заперечила Ада. – Я лише не дуже вірила в драконів. А Ярослав спіймав мене на крадіжці, то ж я змушена була розповісти про наші пошуки! Він пообіцяв нічого не казати батьку. І не говорив. Навіть документи для тебе дістав, щоб ти сам у всьому розібрався.

– Документи! Так, що там з інцидентом №10-69-3? Ця історія не про драконів, а про роботів? – здогадався я. – Р'Тьюрінг, р'Ракоци – все це прізвища роботів.

– Так. Якщо ти захочеш, я допоможу тобі працювати з файлами...

Я подивився на Аду, вона виглядала винною.

– Звичайно я хочу! – сказав я. – Поясни мені тільки, як пан р'Бebідж довідався про вибухівку?

– Це я йому сказала. Так! Я знаю! Я зробила це за вашими спинами, але я присягаюся, що це сталося в останню хвилину перед вильотом на Флора-сіті. Батько пішов до пана Гарбуза, щоб допомогти з відправкою і спитав мене, чи не здається він мені дивним. Він сказав, що я ближче спілкуюся з людьми, а він не хоче потрапити в незручну ситуацію. І тут я не втрималась і розповіла, що пан Гарбуз був у тунелях.

– Твій батько знав, що драконів не існує...

– Так. І коли батько прибув на Флора-сіті, він рушив у тунель і знайшов там вибухівку. У Флора-сіті вимкнулося освітлення в той момент, коли він її знешкодив.

– Чому ж він не покликав охорону вокзалу?

– Він їх сповістив перед тим, як йти в тунель. Каже, треба було діяти швидко. – пояснювала Ада.

– Несамовитий вчинок! – констатував я.

– О! Кращий спосіб образити такого поважного робота, як мій батько – це вказати на його нерозважливість, – засміялася Ада.

Я теж почав сміятися.

– Але чому ти не зізналася у тому, що Ярослав тебе спіймав?

– Не хотіла, щоб ви перестали мені довіряти. Крім того, він допоміг мені здихатися Анжеліки! Він дістав запис з камер спостереження вокзалу, де видно, як вона з Лідлами та р'Фортраном намагаються випхати Алісу зі шлюзу. Лишалось просто показати запис сину р'Фортнанів та попередити, що я викладу його у хмари, якщо Анжеліка від нас не відчепиться. Звичайно, запис я дістала незаконно і Ярослава скоріше за все звільнять, якщо я його опублікую, але у Перея вибори, то ж він ризикує набагато більше.

– Добре, – підсумував я, – давай нарешті займемося файлами.

Поступово перед нами постала справжня історія драконів Флори. Хоча у флоті об'єднаних націй служили і люди і роботи, на ризиковані завдання відправляли команди, повністю укомплектовані роботами. Ця практика широковідома і стосувалася не тільки колонізації Флори. Як тільки флот усвідомив, що збудувати поселення в автоматичному режимі не вдасться, було прийнято рішення відправити на супутник команду р'Довбруджа та р'Ракоци. Майже відразу р'Довбрудж звітує про неможливість виконати графік робіт, але керівництво флоту наполягає на прискорених обстеженнях тунелів.

Невдози після цього стається перший обвал, під яким гинуть адміністратор р'Рут та кілька його помічників. Під завалами лишаються живі роботи, р'Довбрудж просить флот про організацію рятувальної операції. Флот направляє на Флору корабель р'Тьюрінга: це невеликий патрульний зореліт, на ньому немає потрібного обладнання, немає відповідних спеціалістів. Командир сектору Смок звітує про те, що у секторі немає кораблів, що могли би надати допомогу. Та це брехня, адже корабель "Сміливий-1701" класу Галактика знаходиться зовсім поруч, однак йому наказують супроводжувати дипломатичну місію, що має на меті перемовини з продажу прав на Флору нью-ост-індський компанії. Аварію у тунелях потрібно приховати, допоки не укладено договір та не затверджена ціна.

Тим часом р'Тьюрінг та кілька добровольців спускаються у тунелі, щоб спробувати визволити бранців. Молодшому лейтенанту вдається дістатися до операторів і надати їм першу допомогу. Невдовзі, нажаль, стається другий обвал, що остаточно перекриває шляхи евакуації. Зв'язок з р'Тьюрінгом і командою операторів залишається стабільним ще близько тижня. Лейтенант переконує р'Ракоци продовжувати роботу, за допомогою замурованої у тунелях команди вони виконують всі заплановані роботи, передаючи данні розвідки тунелів на поверхню. Останнім від лихоманки та зневоднення гине молодший оператор р'Хаскел, завантажуючи перед смертю данні своїх спостережень. Щоб уникнути розголосу, Смок засекречує документи про інцидент №10-69-3 на цілих 50 років.

Час минав, але цій історії все не знаходилось місця. Лише з вуст в уста передавалася вона, за п'ятсот років остаточно перетворившись у казку.

“...Батько моєї кращої подруги пан р'Бebідж вважає, що у правді про драконів Флори немає сенсу, бо правда здатна зіпсувати відносини між двома видами Суспільства – між роботами та людьми. Відносини, що ніколи не були простими. Але зараз, стверджує він, роботи мирним та еволюційним шляхом досягли зрівняння у правах та свободах. Суспільство зазнало занадто багато війн та конфліктів у минулому, говорить він, тому не варто зосереджуватися на гострих питаннях.

Та я не згодний. Історія про драконів Флори змусила мене інакше поглянути на світ, велику Колонізацію, історію Ста Світів. Все життя мене вчили, що героєм космосу є великий Колонізатор, сміливий відчайдух, першопроходець, що проклав нащадкам шлях до зірок. Але справжніми підкорювачами космосу виявилися молодший лейтенант р'Тьюрінг, адміністратор р'Рут, молодші оператори, такі як р'Хаскел. Історія здебільшого не зберегла навіть їх імен, але їх прізвища досі, через п'ятсот років, нервують флот. А це означає лише одне: що спокою у Суспільстві не буде, аж доки ми не розкажемо відверту історію великої Колонізації і не віддамо шану справжнім героям. Допоки день великої Колонізації з пафосного свята не перетвориться на день вшанування пам'яті тих, хто на це заслуговує”.

Я кілька разів перечитав статтю та віддав команду на відправлення. Я не був впевнений, що пан Кадим наважиться на публікацію, однак того ж вечора я побачив статтю на електронних сторінках Вісника. Пан Кадим виконав обіцянку. Через кілька хвилин статтю на власній сторінці поширила Ліза, потім Хемі, Аліса, Ада, а далі ніби хвиля пронеслася мережею. Я відключив чат і пішов на озеро, бо все, чого я прагнув – це сидіти на піратському острові, дивитися на багаття й слухати страшні історії Ліа.

Післямова

Як тільки пан Гарбуз повернувся додому, Аліса почала вмовляти його не полишати роботу.

– Так, – гаряче пояснювала вона, – випадок зі спориннею став для нас усіх попередженням про те, що не все натуральне безпечне, що і у примітивних технологіях предків криється багато загроз. Але хіба не шлях справжнього науковця – працювати попри небезпеку?

Пан Гарбуз спочатку скептично хитав головою, та невдовзі професорка Радчук надіслала йому листа з подякою. Пана Гарбуза чекали у інституті Sonic Hedgehog з доповіддю. Інститут не сильно зацікавився екзотичною та малоефективною пшеницею, але дослідження Claviceps стали справжнім проривом. Я не дуже зрозумів, про що йдеться, але ніби цей гриб містив у собі речовину, яку досі добували лише синтетичним шляхом, аж ось тепер біо-архітектори хотіли працювати з диким геномом ріжок.

Аді прийшов лист від пані Августи. Виявляється, вона робила запит у академію мистецтв Нью-Токіо і домовилась там про місце для роботи Ади. Вона хотіла, аби саме балерина з першого уроку мистецтва відкривала щорічний вечір провінційного мистецтва.

Згодом я отримав свої оцінки. Незважаючи на всі мої зусилля, я мав лише четвертий левел з технології. Бідний Бомбус! Спочатку я неабияк розізлився, було бажання взагалі все покинути, але потім я чомусь подумав про Анжеліку. Про те, як її прагнення бути ідеальною зробило з неї злу та нещасну людину. Ні, правду сказав Хемі, не варто перейматися левелами.

– Ну ти і шуму наробив, – сказав якимось Чан за вечерею, – твоя стаття майже добу провисіла у топі новин Ста Світів. Вже через кілька годин до тунелів Флора-сіті почали приносити квіти. Завалили майже все приміщення, навіть Перей мусив виступити з промовою про відкриття меморіалу.

– І сенс? – буркнув Мік, – Все одного цього технофоба оберуть на наступний строк. Послухати його, то він перший друг роботів на Флорі.

– Знаєте, я одного не розумію, – сказав я. – Чому р'Тьюрінг і інші продовжили роботу? Вони знали, що помруть. Вони знали, хто прирік їх на смерть, але продовжили робити те, що від них хотіли. Чому?

– Напевно тому, що у роботів дуже розвинене почуття обов'язку, – серйозно сказала Аліса.

– Я думаю, це не так, – не погодилася Ада. – Якщо б вони не виконали завдання, люди просто відправили би на смерть інших роботів.

Раптом з двору забігла пані р'Бebідж з Додіком на руках. Вона щасливо всміхалася і ледь не стрибала від радості.

– Дивіться! – вигукнула пані р'Бebідж і поставила малюка на підлогу.

Коли вона прибрала руки, ми всі інстинктивно посунули вперед, щоб підхопити дитину. Та Додік повільно на тремтячих ногах та смішно похитуючись зробив крок. А потім ще один, і ще, і ще.